

MELODIE ADAMS

*Strălucirea unei
flăcări*

ALCRIS

Capitolul 1

În ușa din sticlă fumurie se reflectă o siluetă. Aceea a unei fete slăbuțe și zvelte al cărei păr brunet cu reflexe calde aurii cădea în valuri suple pe umeri. Era îmbrăcată în blugi și cizme cu tocuri înalte care-i lungeau și mai mult picioarele interminabile și, peste o bluză din mătase roșie, o canadiană kaki.

Fără să dea nici o atenție imaginii reflectate în geam, Sandra Farraday citi inscripția cu litere mari, negre de pe ușă:

“DANIELS – Vânătoare și aventură!

Apoi, deschise cu hotărâre ușa. Când intră, toate discuțiile se întrerupseră, toate capetele se întoarseră spre ea și atmosfera deveni brusc apăsătoare.

Sandra clipi des și-și ridică ochelarii de soare în vârful capului. Încăperea aceasta, sală de așteptare și

birou în același timp, părea atât de întunecată când veneai de afară unde strălucea un soare orbitor!

Privi în jurul ei și constată – așa cum se așteptase, o componentă exclusiv masculină a celor adunați aici. Bărbații care nu mai găsiseră loc pe canapeaua acoperită cu plastic se sprijineau de perete.

Semănau într-adevăr cu niște vânători de operetă! gândi fata, amuzată.

Ca un semn de solidaritate, purtau cu toții aceeași caschetă americană cu cozoroc portocaliu. În imensa pădure canadiană, aceste caschete de culoare stridentă deveniseră oarecum un fel de uniformă în rândul vânătorilor și aveau, în afară de asta, avantajul de a preveni accidentele, pentru că puteau fi reperate imediat.

Sandra nu se simți deloc stânjenită văzându-se astfel ținta tuturor privirilor; era obișnuită cu situațiile insolite și nu era luată niciodată prin surprindere.

Așadar, fata aceasta independentă și voluntară, pe care nimic n-o descuraja, le adresa tuturor un zâmbet, susținând privirile surprinse, șocate, admirative sau disprețuitoare – chiar ofensatoare.

Se aventura pe un teritoriu cu precădere masculin, unde pătrunderea ei nu era privită cu ochi buni de toată lumea.

– Bună ziua, domnilor! zise ea cu o voce limpede.

– Bună ziua, răspunseră ei în cor.

Cu un pas sigur, Sandra se îndreptă spre teighea. Tocurile cizmelor ei răsunară zgomotos pe dalele grosolane. Bătrânul cu ochelari care tocmai se uita într-un registru ridică privirea când ea se aplecă spre el.

– Mda?... întrebă el cu indiferență.

El, măcar, părea să nu acorde nici o importanță prezenței ei aici, în această anticameră a “vânătorii după aventură”.

– Da? repetă el.

– Am o rezervare pentru dimineața asta.

– Pe ce nume?

– Farraday.

Ea se sprijini cu coatele pe teighea în timp ce bătrânul căuta prin fișele clienților .

– Ce nume mi-ați spus?

– Farraday.

Omul se încruntă ușor consultându-i fișa.

– Asta este, dar... mormăi el și se scărpină în creștetul chel cu un aer nedumerit.

– Nu înțeleg... Secretara a precizat pe fișa asta: Farraday, o persoană!

O privi apoi, cu ochii măriți.

– O persoană! Dumneata?

– Exact, afirmă ea. Eu.

Și, cu o nonșalanță studiată, își deschise geanta.

– Cât vă datorez?

Luă stiloul pe care apoi îl ținu între dinți în timp ce cotrobăia prin geantă în căutarea carnetului de cecuri.

Bătrânul nu mai insistă, spre ușurarea Sandrei care nu dorea ca această discuție să se prelungească în fața unui auditoriu atât de curios.

El deschise un dosar și scoase copia unei facturi pe care i-o întinse apoi, apăsând pe butonul interfonului, strigă:

– Numărul douăzeci și opt tocmai a sosit!

Tânăra scrisese cecul pe care casierul îl verifică cu grijă înainte de a-l clasa. Apoi scutură din cap și, ridicând din umeri, spuse:

– Mă întreb de ce vrei dumneata să te duci acolo singură!

Sandra citi în ochii lui curiozitate amestecată cu o vagă îngrijorare.

Dar bărbatul făcu un gest fatalist cu mâna și continuă:

– La urma urmei, este treaba dumitale, nu-i așa?

“Într-adevăr, este treaba mea”, fu cât pe aci să răspundă Sandra. Dar tăcu și funcționarul mai ridică o dată din umeri, indiferent.

– Nu vă mai rămâne decât să așteptați să vină să vă ia, doamnă Farraday. Aveți numărul douăzeci și opt...

– Mulțumesc.

Sandra se duse să-și ia un pahar de cafea de la distribuitorul automat și tocmai sorbea prima gură, când

se întoarse; toți bărbații aflați acolo, ca încremeniți, îi urmăreau fiecare mișcare.

“Oh! Ce agasați sunt! Își zise ea. Nu mi se pare totuși că arăt ca un animal ciudat!”

Vecinul ei cel mai apropiat îi adresă întrebarea.

– Am auzit bine? Plecați singură în pădure?

– Firește, răspunse ea cu un zâmbet distant.

Răbdarea ei, avea și ea, limite! Nici nu se gândea să le dea explicații tuturor celor care așteptau, la fel ca ea, plecarea pentru câteva zile de aventură în inima pădurii din Ontario.

Părinții și prietenii ei încercaseră deja s-o facă să renunțe la acest proiect. Zadarnic, bineînțeles... Încăpățânată ca un catâr, Sandra nici nu vrusese să audă să se răzgândească o dată ce luase această hotărâre.

– Și nu vă e teamă? mai întrebă vecinul ei. În pădure mișună animale sălbatice!

Ce ton condescendent! se înfurie Sandra. “Încă unul care mă consideră o idioată plecată în căutare de senzații tari”, gândi ea.

– Dacă îi este teamă, n-are decât să vină în cortul meu, propuse unul dintre vânători.

Înconjurată de râsete grosolane, fata strânse din dinți și-și privi interlocutorul drept în ochi, zâmbind...

– Nu, nu-mi este teamă!

Și, cu o ironie bine calculată, adăugă:

– Animalele sălbatice nu se găsesc numai în pădure!

Fără să clipească, susținut privirile bădăranilor. Se auziră câtea râsete stinghere, dar care, de data asta, salutau, se pare, replica ei.

Apăru la un moment dat un pilot care-i strigă în ordinea numerelor pe vânătorii pe care trebuia să-i transporte. Apoi apăru și următorul pilot, și al treilea, și al patrulea.

– Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece! strigă acesta.

Patru bărbați se ridicară și-l urmară. Încet, încet, încăperea se golea și Sandra putu în sfârșit să se așeze. Curând va veni și rândul ei.

– Douăzeci și doi, douăzeci și trei...

Luă de pe o măsută o revistă murdară și ruptă și începu s-o răsfoiască cu un aer nerăbdător, împingând cu piciorul o scrumieră plină de chiștoace.

– Douăzeci și opt! strigă o voce profundă, pe un ton neutru.

Sandra tresări, neașteptându-se să-i vină rândul atât de repede.

În prag se afla un bărbat înalt cu o siluetă sportivă; umeri largi, solduri înguste, piept musculos...

“Ce înalt este! gânde Sandra. Are cel puțin un metru nouăzeci!”

Privi chipul acesta ars de soare, cu trăsături regulate, dar care ai fi zis că sunt tăiate cu dalta. O adiere de vânt îi ciufuli părul negru care-i căzu pe frunte în şuvițe dezordonate.

Ochii lui, în special, îi reținură atenția. Niște ochi de un cenușiu metalic, cu privire directă, intensă...

Sandra lăsă revista și se ridică.

– Douăzeci și opt? repetă bărbatul cu o oarecare iritare.

Se adresa celor cinci vânători care rămăseseră în încăpere, neluând-o în seamă pe fată.

Ea înaintă și, pe un ton sfidător, spuse:

– Eu sunt.

O licărire ironică se aprinse în ochii cenușii, dar expresia pilotului nu se schimbă. Îi întinse mâna și se prezentă:

– Mark Daniels.

– Sandra Farraday.

Își strânseră mâinile.

– Ei bine, să mergem! hotărî el făcându-i semn s-o ia înainte.

Ieșiră din birou. La chei mai așteptau încă trei hidroavioane. În fața primului hidroavion, Sandra recunoscu unul din micile grupuri care, cu zece minute în urmă, mai aștepta încă împreună cu ea. Îi văzu pe vânători încărcându-și în avion armele, undițele și lădițele cu muniție.

– Unde este materialul dumitale? întrebă pilotul.

Sandra își mușcă buzele. În toată această atmosferă de aventură, exaltarea ei fusese atât de mare încât își uitase bagajele!

– Am uitat totul în portbagajul mașinii care m-a luat de la aeroport. Cineva mi-a spus că... agenția dumitale mă va ajuta să le recuperez.

Pe buzele lui Mark Daniels apărură un zâmbet ușor. Îi făcu un semn unuia dintre indienii care ajutau la încărcarea bagajelor.

– Emile! Vrei să te duci împreună cu Jack și să cauți bagajele domnișoarei Farraday? După aceea, le încărcăți în avionul meu.

Cei doi băieți se repeziră spre parcare.

– Aparatul meu este tras la capătul cheiului. Cel galben... îi explică el îndreptându-se cu pași mari spre hidroavion.

Sandra lungi pasul ca să poată să se mențină în apropierea lui.

– Mi-ai zis că te numești Mark Daniels, remarcă ea. Toate astea sunt ale dumitale?

– Da, răspunse el scurt.

Sandra ridică sprâncenele.

– Sunt de-a dreptul măgulită... Așadar, am onoarea să zbor chiar cu marele director?

Ridică privirea spre el. În ochii lui cenușii se zărea o licărire amuzată, dar și un oarecare respect...

Marck Daniels zâmbi.

– Îți mărturisesc că este prima oară când duc o femeie în pădure! Vreau să spun, o femeie singură...

– Și pentru mine este o premieră. N-am nici o experiență de vânător...

Cowboy... De ce naiba să-l boteze astfel? Dar așa îi venise, pur și simplu. Pentru că trebuia să recunoască faptul că semăna mai mult cu un cowboy decât cu un pilot, cu blugii lui decolorați, cu haina de antilopă cu franjuri și cu cizmele „western”.

Hydroavionul galben, tras la chei ca un vas, se legăna încet în voia valurilor lacului Rainy.

Câteva minute mai târziu, cei doi tineri indieni îi ajunseră din urmă, împingând un cărucior încărcat cu bagajele fetei.

Deodată, aceasta observă că Mark Daniels abia își stăpânea un hohot de râs. Ce naiba i se părea atât de caraghios?

Îi urmări privirea și realizează atunci că ilaritatea tânărului era provocată pur și simplu de „materialul” ei... Un material care, la drept vorbind, nu semăna deloc cu cel al celorlalți vânători.

Băieții înghesuiră la bordul aparatului două valize albastre, o geantă de toaletă asortată, un aparat de radio, o mașină de scris portativă...

– Putem pleca, hotărî Mark Daniels.

Sandra se așează pe locul din față și-și puse centura de siguranță. El se așează la comandă și se pregăti de decolare, după ce fură desfăcute toate parâmele.

Hydroavionul porni pe suprafața lacului, apoi se desprinse și urcă deasupra pădurii.

Cu răsuflarea tăiată, Sandra admira superba priveliște care i se perinda prin fața ochilor. Copaci îmbrăcați în culorile toamnei se întindeau fără sfârșit până la orizont, reflectându-se împreună cu cerul în lacul imens.

– Zborul va dura exact o oră și zece minute, zise Mark. Relaxează-te!

Ea tresări auzindu-i vocea, atât de fascinată de această minunată panoramă încât uitase de tot ce o înconjoară. Abia acum își dădu seama de mâinile ei crispate pe mânerele scaunului. Mark Daniels își închipuia probabil că ea este îngrozită! Dar Sandra nu era deloc genul care să clănțane din dinți în momentul decolării.

– Nu-mi este teamă! îl asigură ea cu un râs ușor. Este doar emoția plecării. Nici nu mă gândeam că voi putea să-mi realizez într-o zi acest proiect. Oh! Abia aștept să ajung!

El îi aruncă o scurtă privire piezișă, apoi își puse ochelarii de soare.

– Nu ți-ai adus pușcă, remarcă el. Nici măcar o undiță!
Se întoarce din nou spre ea.

– Nu vreau să fiu indiscret, dar ce vei face acolo? În afară de vânatoare și pescuit, distracțiile sunt inexistente în pădure!

– Recunosc că fac oarecum notă discordantă printre acești incomparabili sportivi!

La ce bun să începă să-i explice? La urma urmei, de ce s-ar justifica în fața lui? Dar Mark Daniels îi fusese de la bun început simpatic și, în câteva cuvinte, îi mărturisi planurile ei:

– Sunt scriitoare și am venit aici ca să-mi caut inspirația pentru viitoarea mea carte...

El dădu din cap.

– Așa deci?

– Țin ca lucrările mele să fie cât mai realiste!

Pentru Sandra, autenticitatea reprezenta calitatea primordială a unui scriitor. Primul său roman obținuse un oarecare succes, și era convinsă că al doilea va merge la fel de bine dacă se va obliga să trăiască aceeași viață ca eroina ei, în aceleași condiții, grele sau ușoare.

– Ai fi putut să faci cercetări în bibliotecă, așa cum fac toți! zise el pe un ton sarcastic.

– Oh, nu! protestă ea, șocată.

Și, foarte încet, ca pentru sine doar, adăugă:

– Oricum, nimeni nu poate înțelege.

– Dar eu înțeleg!

Sandra șovăi. Privirea i se rătăci spre orizont. Nu mai vedea nici pădurea, nici cerul de un albastru intens.

– Să zicem că eu mă las absorbită în totalitate de subiectul meu, începu ea. În asemenea măsură încât nu mai sunt eu însămi...

Făcu o pauză și continuă apoi aproape pățimaș, într-atât dorea să-l convingă:

– Vezi dumneata, ființele create de imaginația mea prind viață în mine. Când sunt fericite, plutesc și eu în al nouălea cer și, îndată ce încep să aibă probleme, le resimt ca pe propriile mele probleme.

Privirea ei o întâlnește pe cea a lui Mark prin ochelarii de soare ai acestuia, ale căror lentile nu erau suficient de întunecate încât să-i ascundă ochii.

– Ți se pare că sunt prea idealistă? întrebă ea, devansându-i comentariul.

Și, fără să-i lase timp să-i răspundă, continuă:

– Poate... Cu toate acestea, dacă primul meu roman s-a vândut bine, este grație acestei metode.

Mark rămânea tăcut. Neîncrezător, poate? Ea insistă:

– Ascultă, am douăzeci și patru de ani și, în consecință, nici experiența nici geniul unui... unui Hemingway, de exemplu. După părerea mea *Regatul a*

figurat pe lista celor mai bine vândute cărți tocmai pentru că cititorii au simțit că am pus foarte mult din mine înșămi.

Mark se mulțumi să dea din cap.

Sandra își mușcă buzele, regretând deja micul ei discurs pătimaș. De îndată ce vorbea despre profesie, pierdea orice simț al măsurii și întotdeauna mergea prea departe! Ce nevoie avea să-l convingă pe acest necunoscut?

– Mă crezi cam nebună?

– Da.

Ea ridică din umeri, ofensată, și deja în defensivă.

– Evident! Bombăni ea. Trebuie într-adevăr să n-ai capul pe umeri ca să speri la un minimum de înțelegere din partea unui om care probabil că n-a deschis în viața lui o carte!

Furia o sufoca. În loc să se supere, Mark Daniels izbucni în râs.

– N-am citit o carte în viața mea? Eu?

Și, râzând din tot sufletul, fără să încerce s-o convingă de contrariu, spuse:

– La urma urmei, totul este posibil...

Fără voia ei, Sandra îi împărtăși până la urmă veselia, regăsindu-și dintr-o dată simțul umorului, supărată că se enervase numai dintr-atât.

Pilotul își consacră acum toată atenția comenzilor aparatului și ea profită ca să-l examineze mai bine.

Ce bărbat incredibil de viril! Era primul lucru care-ți sărea în ochi. Totuși, privindu-l mai bine, se putea observa că zâmbea adeseori. În fiecare clipă, două șanțuri adânci îi brăzdau vertical obrajii.

Pierdută în contemplarea acestui profil atât de bine desenat, fata avu deodată chef să-i înlătore șuvițele negre ce-i căzuseră pe fruntea bronzată.

Își întoarse repede capul, furioasă pe sine. Ce naiba i se întâmpla? În cursul lunii următoare, trebuia să se consacre în întregime romanului său, fără să-i acorde nici o clipă lui Mark Daniels! De altfel, după ce se va instala în cabana pierdută în mijlocul pădurii, unde avea de gând să-și petreacă în singurătate patru săptămâni, nu-l va mai revedea!

Dacă venise să se ascundă aici, o făcuse ca să lucreze! Da, numai pentru asta... Era legată de editorul său printr-un contract care avea o dată imperativă de predare a manuscrisului.

Cariera sa trecea înainte de toate. La Los Angeles unde ea locuia, admiratorii se înghesuiau în jurul ei. Nu va fi niciodată destul loc pentru literatură și pentru bărbați. Și, în perfectă cunoștință de cauză, îi sacrificase pe aceștia din urmă cu dezinvoltură.

Mark rupse tăcerea.

– Da, trebuie să fii puțin nebună. Dar nu din cauza romanelor dumitale... Dimpotrivă, te admir că ești atât de pasionată de ele!

– Mulțumesc, zise ea pe un ton ironic. Atunci de ce ți se pare că sunt nebună?

– Trebuie să fii, ca să-ți dorești să trăiești în mijlocul pădurii! Mai ales ca femeie singură!

El ridică din umeri și continuă:

– Iar eu, sunt cel mai scrântit dintre noi doi! N-ar fi trebuit să accept să te duc acolo!

– De ce?

– Păi, privește și dumneata unde te duci!

Cu un gest larg al mâinii, el îi arată pădurea nesfârșită, ruginie și aurie în lumina soarelui. Îi arată asta și scânteierea albăstrie a apei: lacuri, râuri, iazuri...

– Este formidabil! exclamă ea.

– Sunt de acord cu dumneata. Dar, gândește-te o clipă! Vei trăi absolut izolată în pădure!

– Bineînțeles...

– Și dacă te rătăcești?

– N-am să mă îndepărtez de cabană, promit.

– Ai face bine! În general, eu nu-mi fac griji în privința asta, pentru că oamenii închiriază mai mulți o cabană. Dacă vreun vânător se rătăcește, ceilalți pornesc în căutarea lui.

Se încruntă, apoi continuă:

– Dar dumneata vei fi absolut singură, insistă el.

– Înțeleg că-ți faci griji în privința mea. Dar nu-ți fie teamă, voi fi prudentă.

– N-ai încotro! Viața dumitale depinde de asta! Imaginează-ți numai că te rănești... În ținutul acesta pierdut de lume, n-ai cum să ridici telefonul și să chemi ajutoare!

– Bănuiesc că așa e. Sunt de acord, un accident este oricând posibil. Dar eu nu risc mai mult decât ceilalți! Decât vânătorii, vreau să spun...

– Exact. Să mai vorbim despre un aspect... Ei sunt înarmați. Dumneata nu ești.

– Dar eu n-am de gând să vânez!

– Și dacă ești pusă în situația să te aperi? Ce faci?

El se însuflețește și continuă:

– Să zicem că te trezești față-n față cu un elan – unul singuratic, și sunt periculoși, crede-mă! – sau cu un urs. Ce se va întâmpla atunci?

Se întoarce spre ea așteptând răspunsul. Molipsită de îngrijorarea lui, Sandra se foi pe scaunul ei.

– În general, animalele îi evită pe oameni, nu? murmură ea. Am auzit că nu se apropie niciodată de cabanele de vânătoare.

– Așa este, recunosc el serios, aproape grav. Dar s-a întâmplat să-i atace pe indivizii izolați.

Ea se forță să zâmbescă.

– Chiar vrei neapărat să mă sperii?

Mark privi cadranele postului de pilotaj înainte să-i răspundă.

– Ar trebui să fii informată despre riscurile pe care ți le asumi.

– Dacă-ți îngrozești astfel toți clienții, mă mir că întreprinderea dumitale este atât de înfloritoare!

El schiță un zâmbet când ea adăugă:

– Doar dacă nu sunt eu singura beneficiară a averismentelor dumitale?

Zâmbetul lui Mark se accentuă.

– Prefer să știu că te-am prevenit... Dacă te hotărăști să te întorci împreună cu mine la lumea civilizată, aș vrea să știu înainte să apuc să-ți descarc bagajele și proviziile, decât după!

Sandra își îndreptă spatele. Dacă el își închipuia că o va face să se răzgândească, se înșela!

– Voi rămâne singură în pădure o lună întreagă, domnule Daniels!

– Mă numesc Mark.

Și, cu un râs ușor, adăugă:

– Doar dacă nu cumva preferi să-mi spui *cow-boy*?

Apoi făcu un gest indiferent.

– Foarte bine. Dacă ești atât de hotărâtă, să coborâm...

– Am ajuns?

Ea privi în jos dar nu văzu nimic altceva decât un lac înconjurat de pădure.

– Un pic mai spre dreapta, îi arătă el.

Aparatul începu să coboare, și Sandra zări curând un debarcader de scânduri apoi, câteva clipe mai târziu, o cabană ascunsă sub copaci.

Hydroavionul se așază fără dificultate pe suprafața lacului. Se vedea bine că Mark era un pilot experimentat... Cu multă îndemânare, conduse aparatul spre debarcader, sări apoi jos și-l legă de mal cu gesturi precise.

În mai puțin de zece minute, descărcă bagajele fetei și lăzile cu provizii.

Nu mai încercă s-o convingă să-și abandoneze planurile. Sandra îl urmă până la cabană cărându-și mașina de scris și geanta de toaletă.

Când se gândea că va trebui să trăiască săptămânile următoare în condiții de confort cel puțin rudimentare... Cabana, care semăna mai degrabă cu un cort, avea patru laturi din placaj până la jumătatea înălțimii, apoi pânză impermeabilă întinsă pe o armătură metalică. Deasupra, un burlan se înălța spre cer.

Ce dezamăgire! Asta era o cabană de vânătoare? Ea se așteptase la o locuință rustică din grinzi de lemn, asemănătoare pozelor din cărțile pentru copii, și cu un șemineu mare din piatră...

Se feri însă să-și manifeste dezamăgirea în fața pilotului. Acesta împinse ușor ușa care scârțâi sinistru din balamale.

– Vezi, aici este inutil să încui cu cheia!

Sandra intră în mica încăpere a noii sale locuințe. De-a lungul unui perete se aflau patru paturi suprapuse două câte două. De cealaltă parte erau dulapuri și o chichinetă utilată cu tot ce trebuie. Față în față cu ușa era o ferestruică de plastic.

Tot mobilierul era format dintr-o masă de lemn, patru scaune și o sobă de gătit din fontă.

Mark puse bagajele lângă paturi.

– Iată-te acasă! zise el ironic. Nu se poate spune că este chiar un palat!

Cu siguranță că locul nu era deloc luxos! Nici un obiect inutil. Doar strictul necesar... Dar, în fond, asta corespundea exact dorințelor fetei.

Ea zâmbi.

– E drăguț.

– Drăguț? repetă el, nedumerit.

Își trecu mâna prin păr și îl ciufuli și mai mult.

– Este chiar prima oară când una din cabanele mele de vânătoare este calificată drept *drăguță*!

Și, pe un ton sec, continuă:

– Dar venind din partea dumatile, nu mă miră! La ce te poți aștepta de la o fată care debarcă aici în cizme cu tocuri și bluză de mătase?

Sandra se încruntă, căutând o replică tăioasă.

– O să ți se mai pară drăguță vreo zi sau două, declară el fără menajamente. M-ar mira ca entuziasmul dumatile să dureze mai mult!

O repezea astfel pentru că era femeie. N-ar fi îndrăznit niciodată să folosească un asemenea ton ca să se adreseze unui bărbat!

Ochii verzi ai Sandrei scânteiară.

– Crezi ce vrei! N-am făcut tot drumul ăsta ca să-mi abandonez proiectul imediat ce am ajuns!

– Mă tem că nu-ți dai seama prea bine de ceea ce te așteaptă.

– Ba da! Mă simt însă absolut în stare să fac față situației. Nu mai sunt un copil, să știi!

– Ah! Nu mai ești copil?

Fără grabă, el o privi atent. Sandra își simți bătaile inimii accelerându-se brusc.

Se grăbi să schimbe subiectul discuției.

– Vrei puțină cafea? Cu condiția să existe, firește...

– Evident că există. Vei găsi în lăzile pe care le-am lăsat la debarcader.

– Mă duc să caut.

Ea tocmai trecea pragul când el o opri.

– N-ai uitat nimic?

– Ce?

Îi întinse o găleată de plastic roșie pe care ea o privi fără să înțeleagă.

– Și apa? Întrebă el.

– Oh! Apa!

Cum de nu remarcase ea asta mai devreme? Bineînțeles, aici nu exista apă curentă...

– Dar chiuveta...

– Chiuveta are doar o țeavă de evacuare. Dar n-are robinet de alimentare.

O învălui într-o privire în care ea citi ironia, dar parcă și o duioșie trecătoare.

– Mă duc să aduc eu apa de la fântână! zise el. Încearcă între timp să dibuiești cafeaua... În principiu, ar trebui să se afle în lada cea mai mică.

– Am înțeles!

Sandra alergă spre debarcader. Cum o să se descurce fără apa curentă? Perspectiva aceasta o cam descumpănea, obișnuită cum era cu tot confortul modern; ce ciudat i se părea să se întoarcă la modul de viață rustic al strămoșilor săi...

Mark umplu găleata cu apă din lac. Ea îl privi, la început uimită, apoi izbucni în râs.

– Asta da fântână, cowboy!

– Da, don'șoară, e o fântână cam mare! râse și el. Nicăieri n-ai să găsești o apă mai curată și mai proaspătă!

Sandra respiră adânc.

– Cât de frumos este aici!

Aerul tare mirosea a pădure, a rășină...

– Aici nu există fum, ceață, miros de benzină! oftă ea, încântată.

Mark o privea cu o îngăduință amuzată.

– Ce se aude cu cafeaua aia?

Ea izbucni în râs. Se simțea dintr-o dată fericită, relaxată.

– Mă ocup imediat de ea.

Capitolul 2

Apa cădea, picătură cu picătură, în cafetiera de aluminiu, și o aromă plăcută începea să se răspândească în încăpere.

Sandra puse două căni pe masă. Apoi privi cu o oarecare îngrijorare soba de gătit pe care fierbea cafetiera.

– Mă întreb dacă o fi gata...

– Este gata! o asigură Mark.

Se ridică, împingându-și scaunul pe podeaua acoperită cu placaj umflat.

– De unde știi? se miră Sandra.

– După aromă...

– Va trebui să mă obișnuiesc, oftă ea.

– Nu-ți place aroma de cafea?

– Nu despre asta-i vorba.

Și, pe un ton oarecum de scuză, adăugă:

– N-am mai făcut niciodată cafea... în stil antic.

Mark izbucni în râs.

– Ce vrei să spui?

Umplu cele două căni și puse cafetiera la loc pe plită.

– Sunt obișnuită cu „totul electric”, îi explică ea. Pentru mine, cafeaua este gata când luminița roșie a aparatului se aprinde...

– Va trebui să uiți de toate astea o vreme! Crezi că vei reuși?

– Bineînțeles! afirmă ea, optimistă, apoi adăugă: Vezi dumneata, aceste mici detalii sunt indispensabile veridicității cărții mele! De exemplu, dacă n-aș fi venit aici, nu mi-aș fi imaginat niciodată că încă se mai prepară cafeaua...

– ... în stil antic! încheie el fraza în locul ei.

Începură să râdă și Sandra înghiți prudent o primă gură de cafea.

– Excelentă! recunosc ea. Mult mai bună decât cea făcută în cafetiera mea electrică... Bravo!

– Nu eu sunt „de vină”, ci apa. Apa este perfect curată... Nici o picătură de clor, nici o urmă din vreun produs chimic. Este adevărată apă de izvor!

Sandra îl privea în tăcere, sorbindu-și pe îndelete cafeaua.

– Ai trăit și dumneata în astfel de cabane, ca vânător? întrebă ea într-un târziu.

– Adeseori!

Privirea fetei întârzie pe brațele lui bronzate și musculoase, date la iveală de mânecile suflecate până deasupra coatelor.

– În timpul sezonului de vânătoare, în general toate sunt rezervate dinainte, îi explică el. În afara sezonului, unele rămân neocupate și mi se întâmplă frecvent să mă instalez pentru o vreme într-una din ele.

– Și ce faci?

– Pescuiesc, vânez... mă relaxez, mai ales. Ambianța este atât de odihnitoare aici! N-auzi nici un telefon, n-ai nici o grijă...

El se întinse zâmbind parcă fericit și fata și-l imaginează cu ușurință în comuniune totală cu natura.

– Și rămâi în pădure... singur? întrebă ea, ironic.

El ridică din umeri.

– Nimic nu-i mai plăcut ca asta, îi răspunse sec.

Sandra își mușcă buzele. Începea să înțeleagă reținerile lui Mark. El nu se îngrijora, așa cum crezuse ea la început, pentru că era femeie, ci din cauza totalei ei lipse de experiență a traiului în natură.

Îi puse o întrebare care-i stătea pe buze de când sosiseră aici.

– Ai văzut vreodată vreun urs?

– Mi s-a întâmplat să văd. De mai multe ori...

El râse ușor, apoi continuă:

– N-ai să găsești totuși urși în spatele fiecărui copac!
Apoi, redevenind serios, spuse:

– Ne fac uneori mici necazuri, nimic mai mult. Urșii sunt mai ales niște lacomi nesătui care nu se gândesc decât să se îndoape. Să nu uiți să-ți aranjezi toate alimentele cu grijă în răcitor.

– Am înțeles.

El o privi atent.

– Așadar, rămâi?

– Mi se pare că-i destul de limpede că rămân!

– Înainte să vii, nu știai care vor fi condițiile de viață. Sunt destul de primitive, nu?

– O să mă descurc, mormăi ea.

– Ascultă, încetează să mai faci pe eroina... Vino înapoi cu mine. Vei închiria o cameră de hotel și, în fiecare dimineață, eu am să te aduc aici, apoi seara vin și te iau.

Această propunere o mișcă profund pe fată, neobișnuită cu atâta solitudine. După moartea tatălui său, când ea nu era decât un copil, mama ei s-a recăsătorit foarte repede și, călătoare neobosită, străbătuse lumea, abandonându-și fiica în grija unei servitoare. De tânără, Sandra își dorise independență, dându-și seama de timpuriu că în viață nu va putea conta pe altcineva decât pe ea însăși.

– Ești amabil, murmură ea.

– Așadar...

Dar ea scutură din cap cu fermitate.

– Nu, eu am nevoie să stau aici.

– Ce importanță are dacă dormi în această cabană sau în oraș? Doar n-ai de gând să lucrezi douăzeci și patru de ore pe zi? Într-un hotel, beneficiezi de o cameră confortabilă, de o baie, de apă caldă la discreție, de...

Ea îi tăie vorba:

– Nu mă ispit! Trebuie să rămân aici!

– De ce?

– Pentru că vreau să mă identific cu personajul meu principal: o fată răpită de trei gangsteri. O duc într-o cabană pierdută în inima pădurii și o lasă singură în timp ce ei încearcă să obțină răsumpărarea...

Se aplecă înainte și spuse cu înflăcărare:

– Înțelegi acum de ce este indispensabil să trăiesc aici? Zi și noapte? Altfel, aș descrie locul într-o manieră absolut falsă!

El oftă.

– În acest caz, mă duc să aduc lăzile...

Cu ajutorul lui, Sandra așează conservele pe rafturi și stocă toate produsele perisabile într-un frigider cu gaz.

– Ai destulă hrană pentru zece zile, îi explică Mark. O să-ți reînnoim proviziile cam pe atunci. Nu-ți face griji, n-ai să mori de foame!

Se uită la ceas și ea bănuie că el se gândea să plece.

– Mai bei o cafea? propuse ea.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să plec. Vino până la debarcader, am să-ți explic vreo două-trei detalii.

El îi explică mai întâi cum se manevrează mica barcă de aluminiu folosită de obicei de pescari.

– Poate ai chef să faci o limbare pe lac! îi zise el.

Sări apoi la bordul hidroavionului și reapăru ținând în mână o pușcă și o cutie cu cartușe.

– Este mai bine să fii înarmată; nu se știe niciodată.

Ea scutură negativ capul.

– Nu am nevoie de așa ceva.

– Ba da! insistă el. Din precauție doar.

El introduse trei cartușe în încărcător și Sandra ridică, mirată, sprâncenele.

– Credeam că-i periculos să lași o pușcă încărcată!

– Într-adevăr. Dar cum eu sunt convins că n-ai pus în viața dumitale mâna pe o pușcă, vreau să-ți dau o lecție de tir.

Fata cântări pușca în mână cu teamă.

– Vrei să învăț acum să trag? întrebă ea fără nici un pic de entuziasm. Într-adevăr?

Mâinile îi tremurau ușor pe patul puștii și Sandra se miră de nervozitatea ei.

– Așa-i mai bine.

Înțelese că el n-o va lăsa în pace până ce ea nu va face ce-i cere.

– Cum trebuie să fac?

– Am să-ți explic.

Se așează în spatele ei și o cuprinse cu brațele ca să-i arate cum să țină pușca.

– Nu uita niciodată să-ți lipești strâns patul de umăr.

Vocea lui răsună foarte aproape de urechea ei. Sandra se simți în siguranță și tulburată în același timp de răsuflarea lui caldă... Nu și-ar fi imaginat niciodată că se va afla lipită astfel de pieptul puternic al lui Mark Daniels. Pilotul ei...

El o învăță cum să ochească urmărind ținta. Obrazul lui îl atinge pe cel al Sandrei, parfumul lui bărbătesc făcea să-i bată inima neașteptat de repede...

– Acum, hotărî el, trage într-unul din cei trei copaci!

Sandrei îi fu greu să se concentreze, într-atât de rapid îi devenise pulsul. Nu mai avea decât o dorință: să închidă ochii și să se abandoneze...

Apăsară împreună pe trăgaci.

– L-ai nimerit? întrebă el.

Ea se mulțumi să dea din cap afirmativ, neîndrăznind să vorbească de teamă ca sunetul vocii ei să nu-i dezvăluie emoția.

Mark îi dădu drumul, fără să pară deloc tulburat...

– Acum, încearcă singură!

Ea se supuse. După aceea, el o obligă să-și încarce singură arma fără ajutorul lui, și să tragă iarăși.

În sfârșit, el dădu din cap cu un aer mulțumit.

– Cred că ai înțeles cum trebuie făcut.

– Da, recunosc eu.

– Atunci, te las. După-amiază am de condus un alt grup și sper ca, de data asta, să fie vorba de vânători adevărați! adăugă el cu un zâmbet în colțul gurii.

Sandra se crispă.

– Așa sper și eu. Pentru dumneata...

– Să nu crezi că mă plâng de această mică diversivitate mai degrabă neașteptată. În meseria asta nu ai prea multe surprize...

Cum să interpreteze ea oare această remarcă? Râzând sau supărându-se?

– Voi încerca să survolez în fiecare zi cabana dumitale, îi promise el. Dacă n-am să pot veni eu, îi voi cere altui pilot să treacă. În cazul în care ai nevoie de ceva, leagă o pânză albă în vârful catargului, cel de la capătul debarcaderului. Toți piloții cunosc acest semnal și oricare dintre ei poate coborî aici...

– Deci nu voi fi chiar atât de izolată?

– Oh, ba da!

El zâmbi pe neașteptate.

– Să nu eziți să înalți drapelul alb! Chiar dacă ai nevoie doar să mai trăncănești puțin cu cineva... Mă tem că singurătatea îți va deveni curând foarte apăsătoare!

– Eu nu cred. Cu atât mai mult cu cât, peste vreo două zile, va veni și Nick să-mi țină companie!

Ochii cenușii ai lui Mark deveniră dintr-o dată aproape negri. El o fulgeră cu privirea.

– Nick? Nu știam că aștepti un... un prieten.

Aproape că părea gelos!

– Nu ți-am vorbit încă despre el? Întrebă ea.

Sandra nu lăsa totuși confuzia să se prelungească.

– Este eroul romanului meu. După ce mă voi instala ca lumea, el va deveni la fel de real ca mine sau ca dumneata...

El ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să bănuiesc că-i vorba despre eroul romanului, zise el încet.

Se întoarse brusc și începu să desfacă parâmele hidroavionului.

– La revedere, domnișoară Sandra Farraday, marea romancieră! Îți doresc o ședere plăcută în mijlocul pădurii!

Se așază la comandă, își puse ochelarii de soare și-i făcu cu mâna. Câteva clipe mai târziu, motorul începu să vuiască, avionul galben alunecă pe suprafața scânteietoare a apei care reflecta cerul, se înălță și curând pluti pe deasupra copacilor.

Sandra rămase pe debarcader, urmărind cu privirea aparatul ușor până ce acesta dispăru la orizont. Apa, tulburată o clipă de flotoarele aparatului, își recăpăta deja calmul.

I se păru că aude din nou vocea lui Mark în urechi.

– Vei fi absolut singură în pădure. Sin-gu-ră!

Sandra înghiți cu dificultate. Un fior rece îi străbătu șira spinării.

Ieri încă, se afla la Los Angeles, oraș-lumină incredibil de zgomotos și animat. Și acum...

„N-o să începi acum să-ți plângi de milă?” se muștră ea.

Hotărâtă, se întoarse și porni spre cabană, convinsă că se va apuca imediat de treabă.

*

Pe unica masă transformată în birou, Sandra își puse mașina de scris, un pachet de foi albe, un borcânel plin cu creioane, un dicționar gros și carnetelul în care-și nota ideile. Aici era consemnată toată intriga romanului său. Nu mai lipsea decât dez-nodământul și încă mai ezita între mai multe soluții.

Cu o exclamație furioasă, fata smulse a nu știu câta foaie din mașina de scris, o mototoli și o aruncă pe jos, unde aceasta se alătură celorlalte care umpleau deja podeaua.

Dacă în primele două zile lucrase cu poftă și munca ei progresase ca în vis, nu acesta era cazul astăzi! Îi era imposibil să se concentreze; fiecare cuvânt, fiecare rând scris i se părea o absurditate.

Când, după apusul soarelui, cerul se întunecă, ea își acoperi mașina de scris cu husa și începu să se plimbe nervoasă prin încăpere.

„N-am scris nici o pagină astăzi! Își zise ea supărată. Am un blocaj! Un blocaj complet!...”

Cunoștea bine fenomenul. Odată, acesta durase trei săptămâni!

Ce să facă, Dumnezeuule, o lună de zile în pustietatea asta? Dacă în timpul care i-a mai rămas nu va mai avea inspirație...

Mai puse un lemn pe foc, desfăcu o altă sticlă de apă minerală, bău câteva guri chiar din sticlă și reveni să se așeze în fața mașinii de scris.

Fără nici un rezultat...

Își impuse totuși să lucreze în cea mai mare parte a nopții, dar nimic din ce scria nu reușea s-o mulțumească. Când zorile albiră ferestruica de plastic, podeaua era acoperită de ghemotoace de hârtie dar nici o pagină nu se adăugase manuscrisului din zilele precedente.

Inspirația îi dispăruse...

Cu ochii plecați, cu umerii încovoiați, Sandra își turnă într-un pahar suc de portocale și-l bău dintr-o dată. Apoi își puse haina și ieși.

Răsărea soarele, colorând în roz și auriu suprafața lacului. Sandra se strădui să-și uite problemele în fața frumuseții peisajului.

Respira cu plăcere aerul proaspăt al dimineții.

„Greșesc insistând să scriu, își zise ea. De îndată ce apare un obstacol, un blocaj, trebuie încercat altceva...”

Dar ce?

Se încruntă, străduindu-se să-și aducă aminte cum reușise să înlătore blocajul precedent. Și deodată, sări în sus, entuziasmată.

„Am găsit!”

Într-o clipă, oboseala îi dispăru și un zâmbet larg îi lumină fața.

„Când nu mai reușiți să scrieți, recită ea, în loc să continuați să adunați paragrafe inutile, mimați situația!”

Aceasta era soluția! Cea pe care o datora sfaturilor unui celebru scriitor. Un scriitor experimentat și de succes. Sfat pe care-l va încerca încă o dată. Poate că șansa îi va surâde din nou? Era totuși de încercat!

Alergă la cabană și, luă o pânză albă pe care o fixă pe catargul debarcaderului. Apoi se așeză pe malul apei și așteptă...

*

După vreo oră, entuziasmul îi mai scăzu. Să mimeze situația... Ușor de zis! Lucrul acesta nu-i reușise decât o dată!

Și atunci, ea singură fusese cauza și tot singură o rezolvase. Dar iată că acum solicita participarea unui actor! Ceea ce modifica considerabil situația...

Oare Mark Daniels îi va înțelege problema? Va face măcar efortul s-o asculte?

Se pregătea să desfacă pânza albă de pe catarg când un alt gând îi trecu prin minte: editorul ei aștepta manuscrisul la o dată stabilită și ea nu-și putea permite să piardă prea mult timp!

Își coborî brațele, lăsând drapelul improvizat să fluture în vânt.

„Nu se știe niciodată, își zise ea. Orice este de preferat inactivității!”

Se întoarse cu pași rari spre cabană și-și făcu un pic de cafea. Noaptea ei albă nu prea lăsase urme pe chipu-i frumos și abia dacă se bănuiau niște umbre ușoare sub ochi.

Când auzi un zgomot de motor, se repezi afară. Dezamăgită, constată că nu era vorba de hidroavionul galben, ci de un aparat de turism roșu aprins care nu avea flotoare.

Pilotul făcu un cerc pe deasupra cabanei, înclinând de câteva ori aripile. Sandra bănuî că acesta era felul lui de a-i semnala că înțelesese mesajul și că-l va transmite.

Avionul plecă, și ea se întoarse în cabană și făcu puțină ordine. Își schimbă apoi bluza, își puse niște blugi curați și se machie ușor, spre deosebire de zilele precedente când se mulțumise doar să-și perie părul, neglijând chiar să-și dea cu puțină cremă protectoare pe față. Într-o atmosferă atât de pură, cosmeticele nici nu-și aveau rostul.

În așteptarea unui nou zgomot de motor, Sandra se mai uită o dată în oglindă și iese. Își puse mâna streășină la ochi și privi spre cer.

Nu se zărea nici un aparat. Și totuși, la un moment dat, auzi un zgomot care devenea din ce în ce mai puternic, dar nu venea din cer ci de pe lac...

Își coborî privirea și zări atunci hidroavionul care tocmai amerizase și acum se îndrepta spre debarcader.

Inima fetei tresăltă în piept. Aparatul acesta galben... era el lui Mark, firește!

Toate îndoielile i se spulberară când îl văzu ieșind din cabină și apucând parâmele.

Speriată dintr-o dată, Sandra alergă și se refugie în cabană, ducându-și apoi mâna la gură.

– Sunt nebună! murmură ea încet. Ce am făcut?

Mark se apropia cu pași mari. Mai avea de străbătut doar câțiva metri... A ajuns...

„N-am să-i pot spune”, își zise Sandra, pradă unei panici totale.

Apoi își aminti de contractul cu editorul, de legenda ei probitate profesională. Trebuia neapărat să predea manuscrisul la data prevăzută. Nu mai conta nimic altceva!

Și atunci, fără cel mai mic efort, intră în pielea eroinei sale. Sandra Farraday dispăru pentru a face loc ostaticiei îngrozite de înfricoșătorii bandiți.

– Sandra?

Ea nu răspunse. Când Mark bătu în ușă, ea tresări, cu toți nervii întinși la extrem... El bătu din nou apoi împinse ușa și silueta lui înaltă apărură în prag.

– Sandra?

Ea se repezi spre el.

– Oh! Mark! Sunt fericită că te-ai întors!

El o învăluri într-o privire surprinsă și ea i se aruncă în brațe.

– Mi-a fost atât de teamă! oftă ea agățându-se de el.

El o îmbrățișă mângâindu-i ușor părul.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi...

Sandra se înfioră.

– Nu mă mai lăsa aici, te implor! Niciodată!

Mark o apucă de umeri și o îndepărtă de el ca s-o poată privi mai bine. Se încruntă.

– Sandra?

Fără să se mai gândească – de teamă că nu va avea curajul să meargă până la capătul scenariului ei – Sandra își încolăci brațele pe după gâtul lui și-l sărută pe buze.

Mark deveni imediat un participant foarte activ... Și când fata vru să se desprindă, el o strânse și mai tare la piept.

La început, ea reuși să-și analizeze la rece comportamentul precum și reacțiile partenerului său improvizat. Dar emoțiile deveniră din ce în ce mai puternice...

Sângele începu să-i curgă mai repede prin vene, inima ei o luă razna... Cu ochii închiși, se abandonează în întregime acestui sărut care, la origine, nu fusese decât teatru.

Mark își accentuează strânsoarea, deveni mai exigent, mai pătimaș.

Un gând ca o străfulgerare îi trecu Sandrei prin minte. Nu cumva acest așa zis blocaj ascundea în realitate o dorință inconștientă de a-l revedea pe Mark Daniels?

Îl respinse cu toată puterea. În sfârșit îi dădu și el drumul și o privi, cu ochii micșorați, cu respirația accelerată...

Așadar, și el intrase în joc!

Ea se forță să-i întâlnească privirea dar, aproape imediat, și-o coborî pe a ei, moartă de rușine...

Cum îndrăznise să se folosească de el? Și când se gândea că această mascaradă i se păruse pe deplin justificată, cu un sfert de oră mai devreme! Acum, nici nu îndrăznea să-l privească în față! Trebuie că-și pierduse mințile de a putut să pună la cale un plan atât de meschin, atât de demn de dispreț...

– Scuză-mă, Mark. M-am purtat ca o idioată, zise ea cu o voce nesigură.

El râse ușor.

– Oh! Nu mă plâng...

Se apropie de ea și o cuprinse de umeri. Cu buzele strânse, Sandra privea fix o mică arteră de pe gâtul lui care pulsa foarte repede...

– Dar n-ai bănuț nimic?! exclamă ea. A fost o glumă! Te-am folosit cum... cum aș fi folosit un actor!

Se întoarse pentru că fața ei devenise dintr-o dată stacojie. Mark fu primul care rupse tăcerea apăsătoare ce urmăse explicației ei.

– Mai folosește-mă puțin. Îmi place!

Privirile li se întâlniră. El îi zâmbea și, încetul cu încetul, ea își recăpătă calmul.

– Scuză-mă, repetă ea.

– Te rog!

Pe un ton ironic, el adăugă:

– Mark Daniels la dispoziția dumitale! Pentru depanări literare și sărutări de tot felul!

O privi apoi cu atenție.

– Totul e-n regulă? Nu ți-a fost frică?

– Totul e-n regulă și nu mi-a fost frică, îl asigură ea.

– Ți-a fost dor de mine, pur și simplu! concluzionează el, pe un ton de virilă satisfacție.

– Oh! Nu-i așa de simplu! Dă-mi voie să-ți explic...

Capitolul 3

Mark o ascultă cu multă atenție, fără s-o întrerupă măcar o dată. Când ea tăcu, el dădu din cap.

– Așadar, eu jucam rolul lui Nick, odiosul dar seducătorul gangster. Iar tu deveniai biata Sally!

– Exact!

– Mi-ai zis că te blocaseși la scena asta de două zile?

La răspunsul afirmativ al Sandrei, el își scutură capul cu un aer neîncrezător.

– Mă întreb dacă aceste două minute palpitate de... farsă te vor ajuta într-un fel!

– La drept vorbind, și eu mă întreb. Dar am o teorie...

– Care?

– Pentru mine, este imposibil să descriu un episod pe care nu mi-l pot imagina limpede. Nu reușeam să vizualizez reacția lui Nick atunci când Sally i se aruncă în brațe. La urma urmei, ea abia îl cunoaște!

Zâmbetul lui Mark se accentuă.

– Acum știi...

– Știu...

Simțind deodată un nod în gât, ea își feri privirea, inundată din nou de o emoție arzătoare... Mark Daniels avea asupra ei un efect prea puternic! Și asta nu se potrivea deloc cu programul ei. Ar trebui să se consacre în întregime romanului.

– M-ai ajutat, recunosc eu. Acum, destinul personajelor mele va fi total modificat...

Se întrerupse și roși iar. Mark o privea de parcă ea nu vorbea despre Nick și Sally – niște personaje imaginare – ci despre ei înșiși – atât de reali!

– Ți-e foame? Întrebă ea brusc.

După ce-i jucase festa asta urâtă, măcar atâta putea face, să-l invite la masă!

– Tu pui carnea la fript pe grătar, iar eu pregătesc salata, propuse ea.

El ridică sprâncenele, mirat.

– Grătar și salată la ora zece dimineața?

– De ce nu? Eu nu sunt foarte convențională, să știi...

– Nici eu. De acord, fac eu grătarele...

Luă o pungă cu cărbuni de lemn și-și făcu de lucru în fața unui grătar de fier pus pe câteva pietre plate. Sandra nu-l folosisese încă; de când sosise aici, ultima ei grijă fusese pregătirea mâncării.

Carnea se dovedi a fi excelentă și salata perfectă. Sandra mâncă cu poftă.

– De multă vreme n-am mai mâncat atât de bine! mărturisi ea. Ești un adevărat maestru bucătar!

– Iar tu știi să apreciezi lucrurile bine făcute!

Sandra se prefăcu ofensată.

– De obicei, nu înfulec în halul ăsta. Detest să mănânc singură și în general mă mulțumesc să ciugulesc câte ceva, la orice oră a zilei.

– Încercam să-ți fac un compliment, dar se pare că am dat-o în bară!

– Un compliment? repetă ea, nedumerită.

– Te felicitam pentru pofta ta de mâncare și se vede treaba că ai înțeles greșit. Văd și eu o dată o fată mănâcând fără să se gândească la calorii!

– Mulțumesc pentru compliment, zise ea amuzată. Vrei și cafea?

– Cu plăcere. Dar rămâi aici!

Se ridică și se duse să pregătească el cafeaua. Sandra începu să resimtă efectele nopții ei albe. Se îndreptă de spate pe scaunul ei tare și oftă.

– „Inima care oftează nu are ce-și dorește”, cită Mark. Acum ce-ți mai lipsește?

– Oh! Nu mare lucru... Îmi ziceam că o canapea mare și confortabilă ar fi...

– Ai dreptate.

Mark privi în jurul lui. Apoi din câțiva pași ajunse lângă paturi de pe care luă saltelele. Așează una dintre ele pe jos, și pe cealaltă vertical, sprijinită de perete în loc de spetează.

– Ai o mulțime de idei! exclamă Sandra.

– Întotdeauna sunt gata să mă dau și peste cap numai ca să-mi mulțumesc clienții! Sunt și eficace, pe deasupra!

Apoi, pe un ton sarcastic, continuă:

– Nu ți-am dovedit-o când am venit?

Întinse apoi o cuvertură indiană peste saltele.

– Iată canapeaua!

Își încrucișă brațele pe piept și o învălui într-o privire triumfătoare și zeflemitoare în același timp.

– Ai fost mulțumită de prestația mea, azi dimineață?

Expresia lui rămânea impenetrabilă, dar o licărire ironică îi însufletea ochii limpezi.

– Ce întrebare! bolborosi Sandra, stânjenită.

Mark insistă:

– Dacă n-ai fi fost mulțumită, aș fi putut s-o iau de la capăt...

Fără voia ei, fata îi fixă cu privirea buzele pline și senzuale a căror mișcare o tulbura atât de puternic.

Reuși să răspundă pe un ton nepăsător:

– Nu-i cazul, mulțumesc. Performanța ta a fost atât de reușită încât n-are nevoie să fie repetată.

Sandra înghiți cu dificultate. Mințea... Pentru că acel unic sărut o lăsase flămândă, frustrată, înfiorată...

Își impuse să nu mai viseze. În momentul acesta doar romanul ei conta. Cariera înainte de toate, nu-i așa?

Mark Daniels era prea seducător, prea viril, prea fermecător... Dacă vreodată se va îndrăgosti, va fi de un bărbat asemeni lui. Dar nu de el. În nici un caz!

Din fericire, se simțea destul de lucidă pentru a evita să cadă în capcanele dragostei. Atunci, de ce să-și facă griji... Va fi de ajuns să-l trateze pe Mark ca pe un bun prieten și totul va reintra în normal.

– Cafeaua este gata! anunță el. Hai s-o bem pe această frumoasă canapea nou-nouță.

– Bună idee. Servește-te. Eu am să mai pun niște lemne pe foc.

Se așezară alături pe salteaua pusă pe jos care, grație spetezei improvizate, era relativ confortabilă. Cel puțin aceasta era impresia Sandrei pe care oboseala o copleșea pe nesimțite.

Bău o gură de cafea și-și puse ceașa pe jos, apoi rămase cu privirea ațintită pe ușa cu pătrate mici din sticlă rezistentă a sobei, prin care se vedeau flăcările dansând.

Căldura o moleșea. Se întinse și închise ochii cu un oftat de plăcere.

– Sandra?

Vocea lui Mark ajungea la ea ca prin ceață.

– Sandra? repetă el încet. Dormi?

Ea se strădui să-și ridice pleoapele.

– Nu. Scuză-mă, halal gazdă mai sunt!

– Am să plec. Ai nevoie să te odihnești.

Ea se îndreptă puțin.

– Voi încerca să fiu o gazdă mai agreabilă. Nu pleca!
El izbucni în râs.

– Voi rămâne cu plăcere cât să mai beau o cafea. Dar, în orice caz, nu te simți obligată să faci conversație cu mine. Închide ochii, dacă asta dorești.

– De acord! Închid ochii, dar să știi că n-am să adorm, promise ea.

Pleoapele ei se îngreunară, se îngreunară... Și adormi brusc, buștean.

Cât timp rămase el aici s-o privească? Ea n-ar fi fost în stare să spună. Dar sărutul acela care i-a mângâiat fruntea, fusese oare real sau visase?

*

Când se trezi, deja se înserase. Dormise toată după-amiaza.

Dumnezeule! Cât timp pierdut! Făcea oare umbră pământului degeaba? Apoi, își aminti brusc de vizita lui Mark când se văzu învelită cu două cuverturi indiene. El avusese grijă chiar să-i pună o pernă sub cap înainte să plece.

Dădu la o parte cuverturile, se ridică și făcu vreo câteva mișcări de înviorare. Se simțea acum în plină formă.

După ce-și făcu o toaletă rapidă cu apa care stătea în permanentă caldă pe sobă, își puse un trening și-și legă părul în coadă de cal pe ceafă.

Observă atunci că Mark tăiasse lemne; coșul era plin de bușteni. Umpluse de asemenea două găleți cu apă proaspătă.

Sandra zâmbi și se îndreptă spre mașina de scris. Aici, găsi o foaie de hârtie pusă în mașină. Zâmbetul îi înflori și mai mult când citi mesajul:

„Mulțumesc pentru masă, Sandra. Mă bucur că am putut să te ajut să progresezi cu intriga romanului tău. Curaj!”

Mark

P.S. Contez pe un exemplar cu dedicație!”

Ea nu-și putu reține râsul.

– De acord, cowboy! spuse cu voce tare.

Scoase coala de hârtie din mașina de scris și introduse o alta curată, apoi începu să bată...

Cuvintele îi veneau fără efort, frazele urmau cursiv altor fraze și, curând, paginile se adunară deasupra celor din zilele precedente.

Da, Mark Daniels îi făcuse un strașnic serviciu!

*

Vremea, relativ răcoroasă până acum, se încălzi brusc. Era, de acum, faimoasa vară indiană...

Se făcuse atât de cald încât Sandra, îmbrăcată în costum de baie, se întinse la soare pe debarcader pentru a-și corecta aici capitolele deja scrise și ca să-și mai noteze câte ceva pentru capitolele următoare ale romanului.

Pe la ora prânzului, întinsă pe un prosop de plajă și unsă din plin cu cremă solară, tresări la zgomotul unui motor care o smulse din recitirea paginilor.

Ridică privirea și văzu, exact deasupra ei, hidroavionul galben al lui Mark.

Sandra făcu frenetic cu mâna.

Aparatul mai coborî puțin. Va ameriza! Dar în mometul în care ea credea că este pe punctul să se așeze pe apă, acesta își recăpătă elanul, țâșnind drept spre cer.

Se îndepărtă și, foarte dezamăgită, fata urmări avionul galben cu privirea până ce acesta dispăru la orizont.

Abia atunci zări că, pe lac, niște cercuri concentrice se lărgeau din ce în ce în jurul unui punct precis, nu departe de debarcader; Mark aruncase ceva în apă...

Repede, Sandra sări în micuța barcă și vâsli până la sticla de plastic aruncată de pilot.

Aceasta conținea un mesaj!

Când se aplecă s-o apuce, barca ușoară, dezechilibrată, se răsturnă și ea căzu, cu capul înainte, în apa înghețată.

Din fericire, lacul nu era prea adânc în acest loc. Sandra ieși la suprafață scuipând apa și scuturându-și părul ud.

– Cowboy tâmpit! strigă ea ridicând pumnii spre cer.

Ajunse la mal clănțanind din dinți și se înveli repede în prosopul de plajă înainte să scoată foia de hârtie rulată în interiorul sticlei.

„Trec să te iau mâine la ora cincisprezece. Vom merge să cinăm și să dansăm. Vei putea să te pregătești la mine acasă: am baie, apă caldă, cadă, toate sunt la dispoziția ta. Dacă ești de acord, leagă capotul roșu aflat lângă patul tău în vârful catargului.

Mark”

Sandra scutură din cap.

– Caraghiosule... murmură ea cu tandrețe.

Fără să șovăie o clipă, alergă să înalțe capotul roșu în vârful catargului.

A doua zi, la ora stabilită, Mark sosi chiar în momentul când ea se îndrepta spre debarcader, cu o geantă de voiaj în mână.

– Așadar, ai reușit să te smulgi de la lucru!

– Îți datoram asta. Grație... colaborării tale, am avansat destul de mult cu romanul!

Sări la bordul hidroavionului care decolă aproape imediat. Sandra privi cum se îndepărtează lacul și mica ei cabană.

Își reproșa parcă faptul că-și abandonase mașina de scris. Dar, în fond, ar fi fost foarte dezamăgită dacă ar fi trebuit să renunțe la această plimbare.

– Ai putut să recuperezi ușor sticla? întrebă Mark.

– M-a costat o baie în apa ca gheața.

El izbucni în râs.

– Nu se poate! Asta-i bună!

– Mie nu mi se pare nostim. Apa era cumplit de rece!

– Ar fi trebuit să amerizez, dar eram grăbit. Și întotdeauna mi-am dorit să încredințez valurilor o sticlă care să conțină un mesaj galant...

– Mă bucur că m-ai invitat, declară ea cu o căldură neașteptată. Începusem să mă simt cam prizonieră acolo... la fel ca eroina mea.

– Se mai întâmplă. Chiar și celor mai căliți vânători. Deci, pe unde ai ajuns cu capodopera ta?

– Pe calea cea bună, îl asigură ea.

– Dacă mai ai nevoie de ajutor, nu ezita să faci apel la mine!

Îi adresă o privire ironică. Ea își simți inima bătând mai tare, dar reuși să zâmbească cu un aer firesc.

– Mulțumesc! Voi face apel la serviciile tale, dacă va fi cazul.

Zborul decurse fără probleme și curând Mark așeză aparatul în fața unui chei unde se mai aliniau încă vreo șase hidroavioane, toate marcate cu numele lui.

Imediat, lucrătorii de pe chei se repeziră să fixeze parâmele. Sandra avu impresia că aici se afla o adevărată mulțime de oameni: piloți, vânători care-și așteptau plecarea, pescari liniștiți obișnuiți să-și supravegheze pluta...

În realitate, locul era mai degrabă calm. Dar pentru ea care tocmai petrecuse o săptămână într-o singurătate totală, debarcaderul parcă mișuna de lume.

Mark îi luă geanta de voiaj și o conduse până la un jeep negru. Porniră apoi pe șoseaua ce mergea pe malul lacului și, în mai puțin de zece minute, el opri mașina în fața unei vaste cabane din lemn, cu un acoperiș foarte ascuțit, ca în poveștile pentru copii.

Sandrei îi veni să aplaude, într-atât această construcție se armoniza perfect cu împrejurimile împădurite.

Câteva trepte de piatră duceau într-un hol mare care dădea direct în camera de zi. Aici, un minunat șemineu ocupa un întreg perete.

Dar Sandra nu mai avu ochi decât pentru rafturile pline de cărți care acopereau ceilalți pereți...

Îi veniră în minte propriile-i cuvinte. Îl acuzase pe Mark Daniels că nu citise în viața lui o carte.

El îi aruncă o privire ironică. Își amintea și el...

— Îți datorez scuze, murmură ea.

— Să nu mai vorbim despre asta!

Din câțiva pași, el ajunsese lângă rafturi.

– Ia să vedem, unde poate fi? Ah! Iat-o!

Alese o carte și i-o întinse. Ea făcu ochii mari, stupefiată.

– *Regatul!* exclamă ea. Ai cartea mea!

– Da, și chiar am citit-o.

Sandra roși ușor.

– Ce părere ai?

El se gândi o clipă înainte să răspundă.

– Aveai dreptate, declară el în sfârșit. Sentimentele personajelor tale par atât de autentice încât te simți implicat. Aproape fără să vrei...

Privirile li se întâlneau, li se agățară una de alta... Sandra avu impresia că se înecă în ochii lui de culoarea argintului.

– Vino să-mi vezi casa! zise el, risipind dintr-o dată magia acestei clipe.

Ea îl urmă în bucătăria ultramodernă, în camera de oaspeți și în baia alăturată.

El părea că se grăbește.

– Am să te las să te pregătești în liniște. Ziua mea de muncă nu s-a sfârșit încă.

– Oh!

Ea era atât de obișnuită să-și organizeze propriul program încât, în mod egoist, uita uneori de obligațiile profesionale ale celor din preajma ei.

– Simte-te ca acasă. Mă întorc cât pot de repede!

De îndată ce Mark dispăru, ea dădu imediat drumul la apă în cadă. În timp ce aceasta se umplea, Sandra se

mai duse în camera de zi, atrasă de enorma bibliotecă a lui Mark – foarte eclectică, trebui ea să recunoască – apoi de colecția de casete. Gusturile lui pentru muzică se dovediră de asemenea foarte variate. Avea o frumoasă colecție de cântece populare dar și de muzică clasică, fără a uita muzica de jazz și folclorul altor popoare.

După aceea, Sandra făcu o baie interminabilă și se spală pe cap înainte de a se înfășura în faimosul ei halat roșu – stindardul ce fluturase pe malul lacului...

– Ce lux! murmură ea în timp ce-și usca părul pe care apoi și-l încreți cu fierul electric de care se cam dezobișnuise în izolarea ei voluntară.

Mark veni tocmai când ea se pregătea să se îmbrace.

– Sandra! M-am întors acasă!

Inima ei începu să bată nebunește. Acasă! Ca și cum... El rostise aceste cuvinte atât de firesc!

– Vin imediat! strigă ea.

Își puse rochia de cocteil din mătase de culoarea smaraldului – culoarea ochilor ei – apoi își fixă colierul de aur și cerceii.

În fața imaginii pe care i-o reflecta oglinda cea mare din baie, Sandra dădu din cap satisfăcută...

Capitolul 4

În smochingul lui de o croială perfectă, Mark părea mai seducător ca niciodată.

– Un smoching? se miră Sandra. În orașelul ăsta?

– Nu-i chiar un orașel prăpădit! Nu numai la Los Angeles se îmbracă oamenii elegant seara!

– Să nu-ți închipui că, în California, lumea se îmbracă în smoching în fiecare zi! Doar la ocazii cu adevărat speciale.

Ridică apoi privirea spre el și-l întrebă:

– Unde mergem?

– La un dineu de afaceri.

El nu părea dispus să dea și alte explicații, dar ea pricepu cam despre ce era vorba.

– Ah! Încă unul din acele sinistre dineuri de la care nu poți să scapi ușor!

– Se poate spune și așa.

Și, cu un zâmbet, continuă:

– Să nu întârziem... Vreau să fiu punctual!

Sandra ar fi avut chef mai degrabă să contemple toată noaptea cerul acesta ca de catifea, stropit cu stele. Cu Mark alături de ea, aprecia mult frumusețea naturii...

De data aceasta, nu luară jeep-ul ci o mașină lungă metalizată.

Recepția avea loc în saloanele celui mai mare hotel din oraș. Se aflau deja aici câteva sute de persoane, așezate la niște mese interminabile acoperite cu fețe de masă albe, cu multă argintărie și cristale.

Mark și Sandra fură conduși spre locurile de onoare. Fata asistase deja la destule mari dineuri de acest fel pentru a înțelege despre ce este vorba.

– Dar... tu ești eroul zilei? îl întrebă ea încet pe însoțitorul ei.

Se străduia să zâmbească pentru a-și ascunde încurcătura și mai ales stânjeneala de a se simți ținta tuturor privirilor din această strălucită adunare.

El o luă de mână.

– N-o să dureze prea mult... O s-o ștergem foarte repede pentru ca să avem tot restul serii pentru noi.

– Ai noroc, știi!

– Noroc? se miră el. De ce?

– Pentru că m-am gândit să-mi iau o rochie elegantă!

– Te prevenisem doar că vom merge să cinăm și să dansăm!

— Fără să-mi precizezi în ce condiții. Împrejurările mă făceau să cred că era vorba despre o petrecere veselă între vânători. Era cât pe-ací să vin în blugi!

Mark zâmbi.

— Am avut încredere în instinctul tău... Ești de calitate, Sandra Farraday!

Acest compliment o mai îmbună pe fată.

— Totuși... murmură ea. Un minimum de explicații se impunea!

Un bărbat între două vârste urcă pe estradă și ținu un mic discurs. Îi urmară și alții... Și, în aplauze și urale, Mark fu ales omul anului pentru curajul și dăruirea lui: iarna trecută, pe o furtună de zăpadă teribilă, reușise să salveze viața a trei persoane.

Toată lumea ținea să-l felicite și, cum Sandra se afla alături de el, primi și ea partea ei de laude. Fără voia ei, ochii i se încetșară. De emoție, de mândrie...

Înțelegea acum de ce unele femei își trăiesc viața în umbra soților lor. Cum făcuse și mama ei... Nu renunțase aceasta la o carieră artistică promițătoare numai pentru a-l sprijini pe cel de-al doilea soț al ei în carieră?

Acesta devenise acum un om de afaceri important. Dar soția lui nu mai pusese niciodată mâna pe pensule și șevalet...

„Să mă retrag, să-mi reneg astfel vocația? Niciodată!” se jură Sandra.

Mark o prinse de cot.

– Ți-l prezint pe pilotul meu cel mai bun... care-mi este de altfel și un foarte bun prieten: Peter Loudon.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, de talie mijlocie, căruia Sandra îi strânse amical mâna, cucerită imediat de zâmbetul lui simpatic.

El se întoarse spre Mark râzând.

– Unde o ascundeai pe fata asta frumoasă?

Eroului serii îi licări în ochi o sclipire amuzată.

– Această persoană încântătoare nu este alta decât Sandra Farraday. Numărul douăzeci și opt!

– Ca să vezi! Acum înțeleg eu de ce mă pui să-i survolez cabana de două ori pe zi!

Și, adresându-i-se Sandrei, zise:

– Chiar o să petreci o lună întreagă acolo? Într-adevăr?

– Într-adevăr! îl asigură ea. Nu mi-am părăsit cabana decât pentru recepția de astă-seară în cinstea eroului. Mă întorc acolo imediat după asta.

Orchestra începu să cânte o melodie de dans și mai multe perechi începură să danseze.

Mark îi aruncă o privire Sandrei.

– Dansăm și noi?

– Cu plăcere!

Dansator excelent, Mark o conduse pe ring și, când în sfârșit muzica se opri, ea abia dacă mai putea să respire.

Acestei melodii antrenante îi urmă un slow. Mark o înălță cu brațele, strângând-o foarte tare la piept. Ea închise ochii și se lăsă în voia lui...

Inima continua să-i bată nebunește. Dar nu din cauza ritmului prea vioi al dansului ci, pur și simplu, pentru că Mark o ținea în brațe...

Dansară mult timp, parcă o minunată veșnicie... Când Sandra își privi ceasul, constată că era foarte târziu și că ar trebui să se cam gândească la întoarcere.

Peter Louden se apropie de ei.

– Ai văzut ce vreme este? îl întreabă el pe Mark.

– Nu. De ce?

– O ceață de o tai cu cuțitul! N-ar fi prudent să pleci acum.

Cu sprâncenele încruntate, Mark se întoarse spre Sandra.

– Mergem?

– Da...

Ea îl urmă afară. Peter Louden nu mințise! Nu se vedea la un metru. Trebuia să fii nebun să decolezi pe o vreme ca asta.

Sandra rămânea tăcută, gândindu-se la toate orele de muncă pierdute din cauza acestui ghinion.

Mark îi deschise portiera și așteptă ca ea să se așeze pentru ca apoi să se instaleze și el la volan.

Nu porni imediat motorul. Se întoarse spre ea, cu o expresie gravă pe față.

– Nu pot să te duc la cabană în seara asta... Trebuie să vii să dormi la mine.

Până acum fata nu se gândise decât la munca ei pierdută. Pentru prima oară, avu în vedere aspectul practic al situației.

– De ce să nu iau o cameră la hotel?

El ridică din umeri.

– Va trebui atunci să vin mâine dimineață să te iau cu mașina de aici. Cât timp pierdut!

La ce bun să mai discute motivele într-un mod atât de copilăresc? Și totuși, perspectiva de a-și petrece noaptea sub acoperișul lui o făcea să nu se simtă în largul ei.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el îi zâmbi ironic.

– Nu-ți fie teamă! Am să mă port ca un gentleman perfect!

– Am încredere în tine. Dar încep să regret că am venit.

El păru descumpănit, chiar rănit.

– N-ai petrecut o seară plăcută?

– Oh! Ba da, foarte reușită. Dar, vezi, eu aveam de gând să mă așez la mașina de scris mâine dimineață în zori. Acum nu mai este posibil...

– Vom pleca imediat ce răsare soarele. Cum este deja ora două, abia ai timp să mai dormi puțin.

Oricum, acum era imposibil de plecat. Atunci, la ce bun toate aceste regrete? N-avea decât să ia lucrurile așa cum erau și să caute partea lor bună.

Sandra se strădui să zâmbească.

– Foarte bine! Plecarea în zori!

Drumul spre casă le luă mai mult timp decât la venire pentru că acum trebuiră să meargă încet din cauza cetii.

O dată ajunși, Mark duse mașina în garaj apoi o luă pe Sandra de mijloc și o conduse spre casă. Când ajunseră în fața ușii, în loc să introducă cheia în broască, el o trase pe Sandra spre sine. Instinctiv, ea își întinse gâtul și îi oferî buzele... Mark o sărută ușor, apoi îi dădu drumul aproape imediat.

– Noapte bună... murmură el.

– De ce m-ai sărutat... acum? întrebă ea, cu inima bătându-i nebunește.

El o privi zâmbind, cu ochii luminoși.

– Așa-i mai bine, răspunse încet. Te vei simți mult mai relaxată dacă-ți spun „noapte bună” afară decât să aștept să fim singuri înăuntru.

Ea râse ușor, tulburată de explicația lui. Tactul și sensibilitatea lui o mișcau nespus...

– Cowboy caraghios...

Și fără să stea prea mult pe gânduri, ea își puse mâinile pe umerii lui. Ai fi zis că el abia așteptase

această invitație pentru a o cuprinde din nou în brațe și a o săruta, de data aceasta cu pasiune. Buzele li se contopiră într-un sărut a cărui intensitate îi făcu pe amândoi să tremure.

Sandra răspundea cu o însuflețire venită din adâncul ființei ei, din toată inima... Sângele îi clo-cotea în vene când trupul ei se lipea de acest trup viril.

Când în sfârșit Mark ridică încet capul, ea oftă de plăcere.

– Am face mai bine să intrăm în casă, zise ea cu o voce nesigură.

– Ai dreptate, zise el îmbrățișând-o.

– Acum, spune-mi noapte bună, Mark!

El ridică mirat sprâncenele.

– Glumești?

O privi apoi îndelung și dădu din cap, nedumerit.

– Nu, nu glumești!

Îi mai atinse o dată ușor buzele.

– Noapte bună, Sandra.

– Noapte bună...

Se simțea atât de bine în brațele lui... Dar trebuia să se desprindă!

El nu căută să prelungească această îmbrățișare; nu era omul care să profite de situație. Și dacă fata se duse alergând în camera ei, nu era pentru a fugi de el, ci din lipsă de încredere în ea însăși; trupul ei, simțurile ei o trădau...

Se ghemui în pat, ascunzându-și capul în pernă, străduindu-se cu disperare să nu se mai gândească la bărbatul care dormea atât de aproape, sub același acoperiș cu ea...

*

Zorile abia se iveau când cineva bătu la ușa ei.

– Da? făcu ea cu o voce somnoroasă.

– Pot să intru?

– Păi... da.

Mark apăru, aducând o tavă pe care erau așezate o cană de cafea și un corn.

– Micul dejun pentru dumneavoastră, domnișoară!

– Mulțumesc! Ești într-adevăr adorabil.

– Adorabil? Nu... Dă-mi voie să-ți fac o mărturisire!

Ea se încruntă, mirată, întrebându-se ce poate ascunde această introducere.

– Acest mic dejun nu este decât un pretext. Muream de dorința de a te vedea.

– Ah?

Pe fața bronzată și proaspăt rasă apăru un zâmbet.

– Voiam să știu dacă ești la fel de frumoasă dimineța cât te trezești ca seara la culcare...

Ea scutură din cap, împărțită între dorința de a râde și cea de a se supăra.

– Și? Concluzia? întrebă ea.

Un pic îngrijorată totuși, așteaptă... Răspunsul nu întârzie să vină...

– La drept vorbind, zise el în sfârșit, ai fi mult mai apetisantă dacă rimelul nu ți s-ar fi întins și dacă n-ai fi mâzgălită cu ruj!

Ce? Se demachiasse totuși cu grijă aseară!

Înțelese apoi că el râdea de ea.

– Oh! Ești un individ insuportabil! exclamă ea.

Mark izbucni în râs. Ea luă o pernă și i-o aruncă în cap.

– Te-am păcălit!... făcu el luând perna și aruncând-o la capătul patului. De fapt, am venit să-ți spun că putem pleca de îndată ce vei fi gata. Ceața s-a ridicat...

*

Când hidroavionul coborî pe suprafața liniștită a lacului și când Sandra își zări cabana, se simți cuprinsă de o bucurie fără margini.

Ce minunată paranteză la singurătatea ei a fost această petrecere! Dar și ce plăcere să revină la munca ei...

– Ssst... făcu Mark punându-și mâna streășină la ochi pentru a supraveghea malul.

– Ce este? întrebă Sandra.

El nu-i răspunse și, la rândul ei, privi cu atenție încercând să descopere ce anume îl intrigase. La prima

vedere, nimic. O examinare mai atentă îi dezvăluie însă că pânza de cort, pe partea bucătăriei, fusese sfâșiată pe o porțiune mare.

– S-ar zice că ai avut un musafir, spuse Mark. De altfel, poate că încă mai este acolo...

El vorbea atât de încet încât Sandra presimțea un pericol.

– Este opera unui urs, îi explică el. Interiorul cabanei trebuie să fie într-un hal fără hal!

Se grăbi să amareze hidroavionul fără să piardă din ochi cabana...

– Manuscrisul! strigă dintr-o dată Sandra, neliniștită. Nu mai am nici o copie! Singurul meu exemplar se află înăuntru!

Fără să stea o clipă pe gânduri, se repezi spre cabană.

– Sandra! Ești nebună! Unde te duci? strigă Mark pornind în urmărirea ei.

– Manuscrisul meu!

Gândul acesta o tortura; poate că toată munca ei era pierdută... Și nu va mai avea niciodată curajul s-o ia de la capăt.

– Ești nebună! repetă el. Așteaptă...

– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat!

Se zbătea din toate puterile, dar degetele lui de fier se încheșaseră ca o menghină dureroasă pe brațele ei.

– Ajunge, Sandra! îi ordonă el pe un ton sec. Haide, calmează-te! Doar n-o să faci acum o criză de nervi!

Încetul cu încetul, ea își regăsi stăpânirea de sine.

– Scuză-mă, murmură ea.

– Cred că într-adevăr ți-ai pierdut capul! Poate că ursul se mai află încă înăuntru...

Privirea lui exprima o spaimă teribilă, ca și cum ea îi provocase o reală îngrijorare repezindu-se orbește către o capcană posibil mortală.

– Manuscrisul meu... murmură ea, gata să plângă.

– O să mergem să vedem. Dar să-mi iau mai întâi pușca. Vino cu mine...

Vizibil bănuitor, el se temea ca ea să n-o întindă spre cabană de îndată ce ar fi întors spatele.

Își încarcă arma și o verifică.

– Rămâi aici, la bordul avionului până ce eu explorez locurile, îi ordonă el.

– Te însoțesc.

El renunță s-o mai contrazică.

– În cazul acesta, adăpostește-te în spatele meu!

Pe drumul spre cabană nu schimbă o vorbă. Sandra tresărea la fiecare pas... Era de ajuns un zgomot de crenguță ruptă, de foșnetul unei frunze în vânt...

Cu vârful puștii, Mark împinse ușa care se deschise cu un scârțâit familiar de acum Sandrei.

Cu inima cât un purice, încremenită, ea rămase câțiva pași mai în spate.

– A plecat! exclamă dintr-o dată Mark cu ușurare. Dar ce harababură!

În exterior nu erau mari pagube, cu excepția pânzei sfâșiate. În schimb, înăuntru își făcuse de cap: frigiderul zgâriat și răsturnat, cu ușa deschisă, cutii de conserve și borcane de sticlă sparte împrăștiate pe jos.

Sandra alergă la masa ei de lucru. Mașina de scris... Intactă! Deschise dosarul în care își pusese manuscrisul. Era aici!

– Slavă Domnului! exclamă ea.

– Ursul ăsta nu este un intelectual, glumi Mark. Preferă hrana mai vulgară!

Începură să facă împreună ordine. Mark ridică frigiderul și aprinse o veioză. Sandra adună cutiile de conserve intacte, le puse la loc și făcu puțină curățenie.

– Mă duc să caut o bucată de pânză ca să repar pagubele, zise Mark măsurând suprafața sfâșiată. Ia-ți o valiză și vino cu mine. Vreo două-trei zile, vei sta la mine.

– Crezi că după două-trei zile ursul n-o să mai vină?

– Nu știu. Dar eu am de gând să-l aștept.

– Dacă tu rămâi aici, n-are rost ca eu să plec! Cu tine sunt în siguranță, nu?

– Cum vrei. Dar nici vorbă să rămâi aici singură până ce eu mă duc să caut materiale ca să repar. O să vii cu mine!

Tonul pe care-i vorbise nu admitea replică, astfel că ea nu mai comentă. Era în sinea ei bucuroasă că va trăi

noi aventuri pasionante... Dar, chiar și așa, nu ținea deloc să se aplece față-n față cu un urs!

— Nu înțeleg de ce a intrat, zise Mark cu un aer îngrijorat. Ești sigură că n-ai lăsat nimic tentant pe afară? Coji de fructe, de exemplu...

Sandra scutură din cap.

— Nu, nu vād să fi lăsat ceva...

Deodată, tresări.

— Oh! Merele! Le-am uitat pe etajeră! Cum de am putut să fiu atât de proastă? Doar mă pre-veniseși...

Se făcuse palidă ca o coală de hârtie.

— Ce imprudentă! Da, acum îmi amintesc foarte bine! Mai rămăseseră vreo patru-cinci mere în coșuleț...

— Știi, există nouă șanse din zece ca un urs să repereze un coș cu fructe lăsat afară din frigider timp de douăzeci și patru de ore!

— Îmi pare rău, mormăi ea. Îmi pare sincer rău!

— Mai bine spune că ai avut noroc!

— Într-adevăr! Aș fi putut să fiu aici...

Și, încruntată, continuă:

— De ce n-a venit mai de mult? Adeseori, eu mănânc mere când lucrez la mașină, noaptea...

— Pentru că făceai focul, îi aminti el. Nu îndrăzne să se apropie din cauza fumului.

— Atunci, înseamnă că trebuie să aprind în fiecare noapte un foc mare afară?

– Nu cred că asta l-ar mai opri acum. Știe că înăuntru va găsi de mâncare.

Apoi, pe un ton grav:

– Așteaptă-te să-l vezi întorcându-se. Astă-seară, o să-i întindem o capcană!

– O capcană? Cum adică?

– Dacă tot îi plac merele, o să-i oferim mere!

– Dar a mâncat tot. Va trebui să luăm altele!

– Nici o problemă, din moment ce tot va trebui să ne întoarcem la bază.

Deja, Sandra începea să uite de frică și să-și recapete optimismul. Alături de Mark, n-avea de ce să se teamă... El stăpânea perfect situația.

În loc să se gândească la posibilele pericole ale pândei lor, ea se întreba deja cum să integreze episodul cu ursul în romanul său...

*

Se întoarseră după câteva ore, aducând mere și muniție.

Mark stătea la pândă în timp ce Sandra lucra. Când încheie capitolul, soarele cobora deja la orizont.

Își aranjă foile scrise și ieși. Mark stătea pe debarcader, admirând apusul care lumina lacul.

Stătea drept, cu brațele încrucișate pe piept, cu picioarele puțin depărtate. Fie că era îmbrăcat în smoching, sau foarte simplu, ca acum, în blugi, cu o

cămașă ecosez și cu cizme din piele naturală, emana aceeași impresie de virilitate brută, de seducție, de vitalitate.

Sandra veni lângă el.

– Ai venit să asisti la căderea cortinei? Întrebă el.
Nu-i așa că este superb?

O cuprinse de umeri, și ea se sprijini de el. Încet, soarele dispăru în spatele copacilor. Curând, lacul se întunecă și Sandra oftă, dezamăgită că aceste clipe magice fuseseră atât de scurte.

Când Mark îi mângâie părul cu buzele, ea înălță capul spre el... știa că o s-o sărute.

Privirile li se întâlneau și inima fetei bătea să-i spargă pieptul. „Sărută-mă, îl implora ea în sinea ei. Te rog, sărută-mă!”

Ca și cum el i-ar fi auzit ruga, îi cuprinse buzele și, cu o ușoară tânguire fericită, ea își înnodă brațele pe după gâtul lui.

Cât timp dură acest sărut? Câteva clipe? Minute lungi? O veșnicie? Ea n-ar fi fost în stare să spună...

În sfârșit, Mark îi dădu drumul, contemplând-o cu o infinită tandrețe. Buzele încă li se atingeau ușor... el risipea sărutări calde pe obraji ei, pe tâmpile, pe păr.

– Mi-e foame de tine! declară el.

– Este ora cinci, îți înțeleg foamea! exclamă ea prefăcându-se că nu înțelege.

– Oh! Ce foame îmi este! O foame de urs!

Ea izbucni în râs.

– Atunci, vino. Am să-ți ofer un măr.

Capitolul 5

Mark nu repară totuși pânza de cort sfâșiată, deschizătura constând într-un adevărat punct de observație. De aici, putea supraveghea locul unde pusesese câteva mere destinate să atragă animalul.

Așezați unul lângă altul, Mark și Sandra așteptau. În spatele lor, gata să fie folosite, erau puștile: cea pe care Mark i-o încredințase fetei în prima zi, și arma de un calibru mai mare pe care el o păstra în permanență în hidroavion.

Sandra, într-o stare de surescitare extremă, se aștepta în fiecare clipă să vadă apărând periculosul animal... Dar ce va face atunci?

Se imagina apucând arma, țintind calm și, dintr-o singură împușcătură, doborând oaspetele nedorit.

Mark părea în schimb foarte relaxat.

– Încearcă să te relaxezi puțin! Îi zise el, amuzat. Să știi că s-ar putea să așteptăm toată noaptea!

– Să mă relaxez, ușor de zis...

Cu toate acestea, pe măsură ce trecea timpul, ea se mai calmă. Tocmai se gândea la reacția străluciților ei prieteni din Los Angeles dacă ar fi văzut-o în momentul acesta, când vocea lui Mark îi curmă visarea.

– La ce te gândești?

– Oh! La nimic important...

– Părei foarte departe de aici.

– Într-adevăr.

– La... Los Angeles?

Bărbatul ăsta era un adevărat vrăjitor! Cum reușea să-i ghicească gândurile?

– Îți lipsesc prietenii tăi? mai întrebă el.

– Nu.

Sandra îl privi drept în față.

– Abia dacă mă mai gândesc la ei, afirmă ea.

El insistă.

– Îți lipsește cineva în mod special? Vreau să zic, un bărbat...

Ea scutură din cap.

– Nu există nici un bărbat în viața mea.

– În afară de Nick! îi aminti el cu umor.

– În afară de Nick, bineînțeles!

Deodată, avu și ea chef să știe ceva despre el.

– Dar tu? întrebă ea. Ai vreo Sally bine ascunsă într-o cabană pierdută din pădure? Sau altundeva?

– Nu, nu, o asigură el. Acea Sally care conta pentru mine odinioară – cu multă vreme în urmă! – a dispărut din viața mea de o veșnicie. Abia dacă-mi mai amintesc de ea...

Sandra nu percepu nici o urmă de amărăciune în glasul lui. Vorbea ca despre o poveste veche, uitată. Și totuși, el trebuie s-o fi adorat pe fata aceea pentru a vorbi despre ea cu această nostalgie un pic sarcastică.

– Oricum, n-am fi fost niciodată fericiți împreună, adăugă el.

Parcă își amintea vorbind cu voce tare, uitând de prezența Sandrei.

– Voia să mă convingă să-mi vând afacerea și să mă mut cu ea la New York. Iar eu, eu îi ceream să rămână aici... Hotărât lucru, nu eram făcuți unul pentru altul!

Sandra dădu din cap.

– Poate că acorda multă importanță carierei ei?

– Carieră? Dar nici măcar nu avea una! Era o mică snoabă foarte bogată care alerga de la o recepție la alta... și care mă vedea într-un etern rol de cavalier însoțitor. Nu mă simțeam prea măgulit!

Sandra nu se îndoia de asta. Omul acesta nu avea nimic dintr-un flăstăric monden.

– Tu nu te-ai gândit niciodată să te măriți, Sandra?

– Oh! Nu!

– De ce?

– N-aș fi în stare să fac un bărbat fericit.

– Haide, lasă modestia!

– Pentru mine, munca mea contează înainte de toate, îi explică ea, pe un ton destul de arogant.

În general, când vorbea astfel, oamenii o acuzau de egoism. Oare așa va face și Mark?

El nu făcu însă nici un comentariu, mulțumindu-se să spună încet:

– Am observat asta, da...

– N-am avut niciodată în viață decât o singură ambiție. Să devin scriitor. Un scriitor celebru. Pentru asta însă trebuie să muncesc, să muncesc și iar să muncesc...

Râse ușor dar crispat.

– Nu mă imaginez deloc măritată! Duc o viață atât de dezordonată! Uneori lucrez toată noaptea iar orele mele de masă sunt de-a dreptul fanteziste. Închipuie-ți reacția unui bărbat care se întoarce seara acasă și vede că cina nu este gata și că nevasta lui n-are nici un gând să-și abandoneze mașina de scris ca să se ocupe de cratițe! Cu mine alături, riscă să ia micul dejun la miezul nopții și o friptură pe la zece dimineața...

– Îți înțeleg punctul de vedere. Dar cred că greșești. Ești departe de a corespunde tipului de soție perfectă, dar există totuși și bărbați care n-au nimic de-a face cu portretul-robot al soțului perfect!

– Eu...

El o întrerupse și continuă:

– Un bărbat poate să aibă o minte destul de deschisă încât să te lase să-ți continui cariera în voie.

Și, râzând:

– Nu ne băga pe toți în aceeași oală!

– De acord. În teorie, ai dreptate. Dar, în realitate, încearcă tu să găsești pasărea asta rară despre care vorbești!

– Dar ai căutat-o măcar?

– Nu, recunosc eu sincer.

– Așadar...

Fu rândul Sandrei să-l întrerupă.

– În sprijinul celor spuse de mine, pot să-ți dau un exemplu trist. Mama, care era un pictor remarcabil, a dus într-o bună zi toate pânzele și pensulele în pod pentru a deveni o exemplară stăpână a casei. Crezi că este fericită?

– Ea și-a ales calea.

– Într-adevăr... murmură Sandra, surprinsă de această remarcă.

Recunoștea că, dacă mama ei ar fi ținut într-adevăr să-și continue cariera, tatăl ei vitreg n-ar fi împiedicat-o. Dimpotrivă, el o încurajase mereu în acest sens.

– Unele persoane ezită să-și asume riscuri, zise Mark. Mama ta poate că nu voia să se lupte să-și vândă pânzele, să organizeze expoziții... a preferat un destin de femeie de casă. Ce-i rău în asta?

– Da, firește, își duce viața așa cum crede...

– Tu ești o fată gata oricând să încerce o aventură! Asta îmi place la tine.

– De ce?

– Dacă n-ai fi venit aici, nu te-aș fi întâlnit niciodată.

– Și ai fi fost mult mai liniștit! Imaginează-ți, de exemplu, că acum ai fi stat bine la căldurică, în pat, în loc să stai la pândă în fața unei găuri în perete. Și toate astea, tremurând de frig!

Nu aprinseseră focul ca să nu-l sperie pe urs...

– Ce s-a ales din entuziasta vânătoare care, acum câteva ore abia, tresărea la cel mai mic zgomot? o ironiză el.

Îi luă mâna și și-o duse la buze, apoi continuă:

– Oricum, în patul meu aș fi fost singur. Prefer așadar să-ți țin companie...

În sfârșit, se iviră zorile fără ca ursul să catadicsească să se arate.

– Du-te totuși și dormi un pic, îi sugeră Mark. Te trezesc în caz de nevoie.

Nici nu fu nevoie să insiste; Sandra se îndrepta deja spre culcușul ei, clătinându-se de oboseală.

Se trezi după câteva ore. Soarele era deja sus pe cer. Mark, care se întorcea după ce se scăldase îndelung, se scutura de apă pe malul lacului, bronzat, musculos, superb...

După ce-și puse halatul roșu, Sandra se apucă să pregătească micul dejun: ouă cu șuncă, pâine prăjită, cafea...

– Hmm! Ce bine miroase! exclamă Mark apărând în ușa cu un prosop pe umeri.

Se apropie de ea și-i mângâie gâtul cald sub pânza deasă de păr. Ea se întoarce și el îi cuprinse buzele... Sandra închise ochii și se abandonează.

Deodată, tresări.

– Șunca! strigă ea, dezolată. Oh! Este complet arsă!

Se pregătea să arunce feliile înnegrite ca să poată pune altele la prăjit, când Mark o opri.

– Așteaptă! Să păstrăm șunca proaspătă pentru urs. Nemâncății ăștia adoră șunca.

– Foarte bine. În felul ăsta n-o să mai trebuiască să gătesc, zise Sandra. Sunt atât de nepricepută în domeniul ăsta încât aș fi în stare să stric toate proviziile!

El o sărută ușor pe buze.

– Sunt la fel de vinovat ca și tine!

El se întinse leneș și Sandra îl contemplă cu emoție. Încă nu se bărbierise și umbra albăstrui care-i acoperea obrazii și bărbia îi accentua latura un pic aspră a înfățișării.

– Îmi este imposibil să stau toată ziua aici. Sunt obligat să vizitez câteva tabere... Muncă de rutină, îi explică el. Vrei să vii cu mine?

– O să dureze mult?

– Vreo două ore. Dar am să plec abia după-amiază. Aș vrea să dorm puțin până atunci... Să ne pregătim să petrecem o nouă noapte albă!

– Crezi că *monstrul* va veni la noapte?

– Nu știu mai multe decât tine.

Mark se întinse pe un pat și adormi buștean. Sandra se apucă de bătut la mașină și umplu repede câteva pagini, fără efort.

La ora prânzului, îl trezi pe Mark așa cum acesta îi ceruse dar, înainte să-l trezească, îl privi, cu inima strânsă de o ciudată emoție. Chiar și în somn el părea puternic și sigur pe el. Unde oare se ascundea punctul slab, vulnerabilitatea unui asemenea bărbat?

În sfârșit se hotărî să-l trezească. Imediat el ridică pleoapele și o privi printre genele lungi și negre. Apoi, un surâs îi lumină fața.

- Mmm... Ce bine este să fiu trezit de tine!
- Vrei să mănânci un sandviș înainte de plecare?
- Bună idee.
- Cu șuncă?
- Perfect!

Și, trecându-și mâna peste obrajii aspri, zise:

- Dă-mi timp să mă bărbieresc!

Până la urmă, Sandra îl însoți în turneul lui prin câteva tabere de vânători. Firește, îi plăcea ei aventura, dar nu într-atât încât să înfrunte prosteste pericolul; un urs bântuia prin împrejurimi, iar ea ținea totuși la viață.

Hydroavionul se înalță și porni în direcția opusă bazei. Sandra, cu spiritul de observație al unui scriitor, privea cu pasiune noile priveliști pe care le survolau, mereu aceleași, aproape monotone, cu aceste păduri nesfârșite îmbrăcate în culorile toamnei, cu lacuri, iazuri și pârâiașe ce scânteiau în soare...

Făcu ochii mari când zări o imensă câmpie de un verde intens. Ai fi crezut că este o oază pierdută în mijlocul unui *deșert* de copaci...

– Pământ! exclamă ea.

Mark izbucni în râs.

– Este Câmpia Elanilor. Ador să vin aici... Adeseori, împrumut o barcă de la vreunul din vânătorii noștri și-mi ofer o mică partidă de pescuit.. Mi se întâmplă chiar să vânez câte un elan de prin împrejurimi.

– Este departe de cabana mea?

– Pe apă, nu-i așa de departe.

El începu să coboare lângă o cabană, evident ocupată.

Dar nu se zărea nici o barcă, și nici nu apăru nimeni.

– Probabil că s-au dus la pescuit.

Totuși ameriză și se îndreptă spre cabană. Sandra rămase în avion să-l aștepte. La întoarcere, Mark veni cu trei scânduri mari pe care le încărcă în avion.

– Le-am luat ca să consturim o platformă într-un copac și să pândim ursul toată noaptea.

Vizitară mai multe alte tabere de unde, de fiecare dată, Mark mai luă niște scânduri aflate aici pentru repararea, la nevoie, a debarcaderelor construite în fața fiecărei cabane.

Întorși la cabana Sandrei, se apucară amândoi să construiască un adăpost într-un copac aflat foarte aproape de cabană.

Apoi, Mark repară ruptura pânzei de cort, în timp ce fata se apucă de scris, fără să reușească însă să se concentreze la fel de bine ca dimineța.

După cină, ea umplu un termos cu cafea. Își luară apoi pături, o lanternă, puștile și se urcară în postul lor de observație.

Agățaseră felii de șuncă într-un arbust situat într-o zonă bine luminată de lună. La câțiva pași mai departe, merele tăiate în patru, pentru ca să răspândească mai mult miros. Toate, formau un peisaj foarte apetisant. Pentru un urs, în orice caz!

Așezați turcește unul lângă altul, sprijiniți de trunchiul copacului, se înveliră în pături, cu puștile încărcate la îndemână.

Orele treceau. Încet... atât de încet! Și nici urmă de urs!

– Vrei puțină cafea? întrebă Mark în șoaptă.

– Cu plăcere!

Îi întinse o cană fierbinte la care ea își încălzi mâinile înainte să bea.

– Să ne ghemuim unul lângă altul ca să ne fie mai cald, propuse Mark.

Ea nu șovăi și se strecură în brațele lui. Mark o acoperi mai bine cu pătura.

– Așa-i mai bine?

– Nu-mi mai este frig deloc!

Sandra era cuprinsă de emoție; simțea un nod în gât, inima îi bătea nebunește. Îi venea să-și dea pumni în cap! De ce această slăbiciune? Nu se jurase ea că nu

se va mai gândi decât la romanul său? Să se înarmeze împotriva atracției ce o purta spre Mark?

– O cafea? propuse ea la rândul ei.

Băură amândoi din aceeași cană, unul după altul. Deodată, el rămase nemișcat.

– Privește!

Un animal se apropie liniștit de mere și începu să le mănânce cu plăcere.

– Ce este?

– Un raton.

– O să mănânce tot!

Mark începu să râdă.

– Nici un pericol!

Apăru un al doilea raton.

– Dacă mai vine vreunul, voi fi obligat să-i vânez! Sper că n-am mai petrecut o noapte albă numai pentru doi ratoni nenorociți!

– Cât este ceasul? întrebă Sandra căscând.

– Aproape unu noaptea. Majestatea Sa n-ar trebui să mai întârzie prea mult...

Vorbeau foarte încet, dar zgomotul vocilor lor sperie, se pare, ratonii care o luară la fugă.

La adăpostul copacilor, Sandra zări o umbră întunecată, o siluetă înaltă și atunci înțelese ce anume îi pusese pe fugă pe micii ratoni.

Îl apucă pe Mark de mână.

– Ssst! făcu ea foarte încet. L-am văzut.

El se încordă, cu toate simțurile în alertă.

Cu mișcări foarte lente, apucă pușca mai puternică și i-o dădu fetei, după ce-i ridică siguranța.

Apoi se așează în spatele ei, astfel încât să absoarbă în mare parte reculul armei atunci când ea va trage.

– Fără panică, îi murmură el la ureche. Așteaptă până ce va începe să mănânce merele.

Inima Sandrei bătea atât de tare încât avea impresia că o aude răsunând ca o tobă în piept.

Își potrivi linia de țintă și, fără grabă, ochi, urmărind fiecare mișcare a animalului. După ce înfulecă șunca, acesta se îndreptă spre mere și începu să le devoreze. Dar era cu spatele la ei...

– Așteaptă să se întoarcă cu fața.

Ca și cum i-ar fi auzit, ursul se întoarse. Sandra era acum paralizată de frică... Ursul era enorm!

– Nu trage încă. Atunci când se va ridica în picioare, ocheste-l direct în piept.

Mark fluieră. Ursul rămase nemișcat...

– Atenție! zise Mark.

Fluieră din nou, mai tare. Uriașul animal se ridică pe labele din spate și-și clătina greoi capul.

– Haide, Sandra!

Ursul îi reperase și acum venea spre ei. Dintr-o clipă în alta, putea să-i atace...

– Trage, Sandra! urlă Mark.

Ea apăsă pe trăgaci. O dată, de două ori, de trei ori... Împușcăturile o asurzeau. Continuă să apese pe trăgaci și după ce arma se golise și ursul nu mai mișca de mult.

Mark îi luă pușca din mâini...

– O dată ar fi fost de ajuns!

– L-am... l-am omorât? Întrebă ea cu o voce tremurată.

– Din prima lovitură! Nu l-ai văzut căzând? Bravo! Dar credeam că n-ai să te mai hotărăști o dată să tragi! Ce țintă frumoasă, totuși!

– N-am văzut nimic, mărturisi ea. Am închis ochii.

– Un urs se aruncă asupra ta și tu închizi ochii! făcu el, neîncrezător.

– Mi-era atât de frică! Atunci când s-a ridicat în două picioare, n-am mai îndrăznit să privesc. În viața mea n-am mai fost atât de îngrozită!

El dădu din cap, cu o expresie gravă pe față, dintr-o dată.

– Trebuie să înveți să-ți aperi pielea. Era el sau noi!

– Știu... dar eu nu sunt atât de vitează.

– Și totuși, ai tras!

– Închizând ochii, îi reaminti ea. Și încercând să mă conving că nu este vorba decât de o țintă din carton!

El oftă adânc, ușurat.

– Ei bine, atunci am scăpat ca prin minune...

Coborâră din postul lor de observație. După ce o ajută pe Sandra să care până la cabană tot materialul folosit în timpul pândeii lor lungi, Mark își scoase cuțitul de vânătoare din teacă.

– Mă duc să tranșez fiara.

Din fericire, nu-i ceru fetei să-l ajute. Ea nici n-ar fi fost în stare, de altfel... N-avusese destul sânge rece nici să privească în față animalul pe care trebuia să-lucidă. Dar să-l mai și jupoaie.

Se așază la mașina de scris, ferm hotărâtă să lucreze până la întoarcerea lui Mark.

Dar epuizată, la capătul puterilor după această lungă așteptare și acest deznodământ dramatic, își dădu seama repede că-i va fi imposibil să scrie măcar o singură frază. Așa că, fără să mai insiste, își acoperi mașina de scris cu husa și se prăbuși pe pat.

*

Ușa scârțâi; Sandra se trezi tresărind.

– Sandra? Dormi?

Silueta înaltă se contura în prag, în lumina lăptoasă a zorilor.

– Da, răspunse ea. Adică... nu. Cât este ceasul? Trebuie să mă scol, sau te culci și tu?

– Eu am să plec. Trebuie să duc carnea și s-o pun la frigider înainte de răsăritul soarelui. Am să mă întorc mai târziu...

– Bine, murmură ea cuibărindu-se sub acoperă.

– Dormi liniștită. N-ai de ce să te mai temi!

Capitolul 6

Se anunța încă de dimineață o nouă zi frumoasă. Sandra își puse un șort alb și o bluză galbenă și reluă capitolul întrerupt în ajun.

Soarele bătea pe pânza de cort și ea deschise ușa ca să vină un pic de aer. Ardea de nerăbdare să se întindă la soare pe debarcader, dar n-ar fi fost înțelept. Trebuia să scrie maximum de pagini posibil până la întoarcerea lui Mark.

De altfel, la ce oră o fi venind? Nu-i spusese precis.

La fiecare cinci minute, ea ridica ochii spre cer, pândind hidroavionul galben... Dar acesta nu se arăta și ea se apuca din nou de lucru, supărată pe lipsa ei de concentrare.

De obicei, se lăsa într-atât absorbită de scris încât aproape că trăia fiecare frază. De data asta, mintea ei refuza să se concentreze... Se gândea neconținut la Mark.

– Oh! Nu sunt bună de nimic astăzi! exclamă ea furioasă.

Împinse la o parte manuscrisul și hotărî să-și acorde o pauză. Tocmai ieșea când un zumzet de motor îi atrase atenția. Aproape imediat, hidroavionul se așază pe suprafața lacului și ea se repezi spre ponton să-l întâmpine.

– Ești deja gata? strigă el.

– Gata? repetă ea încruntându-se. Gata pentru ce?

El își amara hidroavionul cu gesturi sigure și ea nu se putu abține să-i admire trupul muscular, mulat de un tricou albastru deschis și niște blugi decolorați.

– Mergem să pescuim. Nu ți-am spus?

– Nu, nu mi-ai spus!

– Poate că nu, într-adevăr...

El îi zâmbi și inima fetei începu să bată nebunește.

– Ascultă, Mark, fii rezonabil! Nu-mi pot permite să pierd o după-amiază întreagă mergând la pescuit. Am de lucru!

Acest argument nu păru să-l impresioneze deloc pe tânăr; acesta intră în avion, și ieși câteva clipe mai târziu aducând două undițe, o pătură și un coș.

– Vezi, am adus chiar și coșul de picnic!

– Tu nu m-ai auzit? N-am timp de distracție!

Era furioasă; el părea să nu țină seama deloc de obligațiile ei profesionale.

El o privi atent fără să spună un cuvânt, apoi ridică din umeri, nonșalant.

– O să lucrezi mai târziu ca să recuperezi timpul pierdut.

Sandra se gândi o clipă. La urma urmei, de ce nu... Cu atât mai mult cu cât nu reușea să se concentreze astăzi. Poate că diseară inspirația îi va veni mai ușor...

Bănuind-o că șovăie, Mark profită de avantajul lui.

– Ghicește unde mergem. La Câmpia Elanilor. Nu te tentează?

Sandra revăzu în minte imensa întindere verde și-și dădu seama că n-o să aibă puterea să mai refuze mult timp. Ardea de nerăbdare să meargă acolo.

– Ai câștigat! declară ea bine dispusă.

Acum că hotărârea ei era luată, la naiba cu regretele! Îl ajută cu însuflețire pe Mark să încarce uneltele de pescuit și coșul de picnic în barca ușoară de aluminiu.

– La drum spre aventură! strigă el trăgând de sfoara micului motor.

Acesta demară la prima solicitare, dar făcea un zgomot atât de puternic încât orice conversație era imposibilă.

Urcând un râu, trecură curând prin fața unei alte cabane. Doi bărbați în picioare pe ponton făceau semne frenetice cu brațele și unul dintre ei, triumfător, își arăta trofeul zilei: un pește lung, argintiu ai cărui solzi scânteiau în soare.

– Sper să avem și noi tot atâta noroc! strigă Sandra cu toată puterea plămânilor ei pentru a acoperi zgomotul motorului.

– Cu siguranță!

Mark se apropie de mal. Fundul ambarcațiunii atinse pietrele și el opri motorul. Liniștea care urmă părea o binecuvântare după zgomotul asurzitor.

După ce legă solid barca, el îi întinse mâna pasagerei ca s-o ajute să coboare.

– Atenție, bărcile astea sunt foarte instabile.

– Am aflat și eu! exclamă ea râzând. Unde este Câmpia Elanilor?

– Acolo...

Urcară împreună o colină mică și Sandra rămase cu gura căscată, fascinată. În fața ei, cât vedea cu ochii, se întindea un imens covor de iarbă. O iarbă verde, catifelată, în care aveai chef să te rostogolești la nesfârșit...

– Crezi că vom găsi un colț unde să ne așezăm? o întrebă Mark, ironic.

– Oriunde! Aici, de exemplu?

– Perfect.

Întinse pătura și puse coșul de picnic.

– Ți-e foame, sau preferi să pescuiești mai întâi?

– Să mergem mai întâi la pescuit!

El zâmbi și, luând-o de mână, o conduse spre lac.

Sandra nu mai pescuise în viața ei, și lucrul se dovedi a fi mult mai complicat decât își imaginase. Cu răbdare, Mark o învătă cum să arunce undița și cum s-o tragă apoi încet, foarte încet.

Când în sfârșit reuși s-o arunce, se așază pe un trunchi de copac așteptând ca un pește să aibă minunata idee să-i muște momeala.

Dar, nimic...

– Mă întreb ce-o fi atât de pasionant să stai așa pe marginea apei! Începu ea. Eu...

Se întrerupse. Undița ei tocmai se îndoise.

– Mușcă! strigă ea.

Încercă să învârtă mulineta, dar aceasta părea blocată.

– Mark! Mark! Am prins unul!

El veni să-i dea o mână de ajutor, râzând de entuziasmul ei.

Peștele urcă la suprafață și, câteva clipe, alunecă pe apă.

– Este enorm! exclamă ea. Absolut enorm! Mult mai mare decât cel pe care ni l-au arătat pescarii adineaori! N-o să putem să-l aducem la mal!

– Ai răbdare, să-l lăsăm să obosească.

Sandra înțelegea acum de ce pescarii sunt atât pasionați de acest sport care, văzut din afară, pare atât de plictisitor.

– Pentru o începătoare, se poate spune că ai noroc! remarcă Mark. Are cel puțin cinci kilograme!

– Ah?

– Dacă vrei, pot să-i împăiez capul. Cu pielea de urs pe care am dat-o la tabăcit, o să ai niște amintiri foarte frumoase din vacanță. Cei mai mulți dintre oamenii care vin aici nu pleacă cu atâtea trofee.

– E o idee. La urma urmei este vorba despre primul meu pește, și poate și ultimul... Nu cred că voi mai avea ocazia să pescuiesc!

El îi aruncă o privire rapidă.

– Este într-adevăr un trofeu deosebit, peștele ăsta! o asigură el.

O ajută să-l scoată din apă și-l examinează atent.

– Ai zice că peștele ăsta a mușcat deja din nenumărate momeli, dar întotdeauna a reușit să se elibereze la timp. Se vede treaba că era un animal care iubea mult libertatea, comentă el punându-l în găleată.

O privi din nou, apoi continuă:

– Ciudat că tocmai tu l-ai prins...

Ea nu-i răspunse, neștiind prea bine cum să interpreteze această remarcă cu dublu înțeles.

– Continuăm să pescuim? Întrebă el. S-au te-ai săturat?

– Abia am început!

El izbucni în râs și agăță în undița Sandrei o nouă momeală.

– Ia să vedem dacă îți surâde norocul în continaure.

*

După vreo două ore de pescuit, fata se lăsă să cadă pe pătură alături de Mark.

– Mor de foame! exclamă ea.

– De o veșnicie îți propun să-i venim de hac coșului cu mâncare.

– Știu... Dar eram mult prea pasionată de ceea ce făceam! zise ea ajutându-l să scoată farfuriile de carton și tacâmurile de plastic.

– Începusem chiar să cred că nu mai există nimic altceva în viața ta decât afurisita asta de undiță! glumi el. Și eu care mi-am petrecut toată dimineața în bucătărie ca să pregătesc picnicul!

Spunând acestea, despachetă un pui la rotisor cumpărat evident gata făcut, apoi scoase chifteluțele de legume și morcovii rași. Ea își puse din belșug în farfurie și începu să mănânce cu poftă.

– După ce mâncăm va trebui să mă întorc acasă, declară ea mai luând un pic de pui. Am pierdut prea mult timp...

Mark ridică o sprânceană.

– Acum cinci minute nici nu voiai să auzi să te dezlipești de lac, îi aminti el. Îmi închipuiam că o să ai chef să mai sâcâi încă peștii...

– Mi-ar plăcea mult, dar nu pot. Am de lucru.

După ce terminară masa, Mark se întinse cu un oftat de mulțumire, cu mâinile sub cap.

Când Sandra îl văzu că închide ochii, îl scutură.

– Oh, nu! N-o să adormi acum! Trebuie să mă întorc!

Mai avea atâtea de făcut... Doar n-o să-și petreacă restul zilei lăncezind pe o pătură și privind cum plutesc norii!

– După masă se impune o minimă relaxare, zise Mark. Ai chef să faci un ulcer?

– Trebuie să mă întorc la lucru! Am pierdut și așa prea mult timp, repetă ea.

– Aici nu suntem la Los Angeles. Aici viața are un ritm mai suplu, mai calm... Oferă-ți un moment de siestă și vei vedea cât de bine te vei simți după aceea!

Sandra nu mai îndrăzni să insiste. La drept vorbind, se impunea o pauză după risipa de energie din timpul pescuitului ei miraculos și copioasa masă adusă de Mark...

Alături de ea, acesta ațipise deja. Razele calde ale soarelui o moleșeau și pe Sandra și începu să se întindă leneș.

Sprijinită într-un cot, îl contempla pe bărbatul de alături căruia îi cunoștea acum fiecare detaliu al chipului cu trăsături aspre. Privirea i se opri pe buzele

pline și senzuale, urcă apoi spre pleoapele închise cu gene lungi și negre ce acopereau ochii cenușii care păreau să ghicească totul...

– Așadar? întrebă deodată Mark încet.

Ea tresări.

– Credeam că dormi!

– Nu de tot. Părai foarte grăbită să scapi de mine!

– Da, sunt nerăbdătoare să mă întorc acasă, recunosc eu. Dar dacă vrei să-ți faci siesta...

– Numai datorită perioadelor scurte de somn pe care mi le acord atunci când este cazul, eu n-am avut nevoie până acum de doctor!

– Atunci, mai odihnește-te puțin, încuviință ea. N-aș vrea să-ți tulbur obiceiurile!

– Ai putea să vorbești în cartea ta despre Câmpia Elanilor, îi sugerează el.

– Bună idee! Știi că deja am consacrat un capitol întreg episodului cu ursul? Și cred că este un capitol bun...

– Întotdeauna poți descrie cel mai bine ceea ce cunoști.

– Exact, recunosc eu.

Deja imaginația ei se înfierbântase.

– Nick ar putea s-o ducă pe Sally la pescuit...

Luă un fir de iarbă și-l mușcă între dinți, concentrată.

– Sunt îndrăgostiți unul de altul? întrebă Mark.

Când el îi luă mâna, ea nici nu băgă de seamă; atât era de pierdută în povestea ei încât reveni cu greu la realitate.

– Despre cine vorbeai? întrebă ea în sfârșit.

– Despre Nick și Sally, evident.

Ea zâmbi.

– Oh! Bineînțeles că sunt îndrăgostiți! Îndrăgostiți nebunește!...

Mark se ridică.

– În cazul acesta, am să te ajut să reprezinți perfect scena. Eu știu ce se va întâmpla...

– Păi... tu...

El o atrase spre el.

– Vezi tu, Nick o va cuprinde pe Sally în brațe, îi șopti Mark la ureche. Așa...

Cu inima cât un purice, ea se strădui să pară naturală.

– Da, probabil...

Ce experiență să pretinzi că ignori total o ființă reală pentru a studia la rece reacțiile personajelor imaginare!

Obrazul lui Mark i-l atinge acum pe al ei. Răsuflarea lui caldă îi răsfira părul.

– Apoi o va săruta...

– Probabil, repetă ea, cu răsuflarea tăiată.

Privirile li se întâlneau și Sandra avu impresia că săgețile argintii ale ochilor lui îi pătrundeau până în

adâncul sufletului. Mark degaja o asemenea forță magnetică, o atrăgea cu atâta violență încât ea nu avu puterea să reziste.

Întredeschise buzele, închise ochii. Sărutul lor fu prelung...

Sandra se abandonează în întregime, jucând rolul eroinei sale, Sally, încercând să se convingă că această experiență era indispensabilă derulării intrigii cărții.

Se îmbrățișară cu patimă. Cu un geamăt, ea își înfipse degetele în părul lui Mark în timp ce el o mângâia pe spate peste pânza subțire a bluzei.

Când mâinile tânărului alunecară pe sub bluză și Sandra la simți fierbinți pe piele, se trezi oarecum brusc din visul ei voluptuos și se depărță.

Mark îi contemplă pomeții îmbujorați, buzele pline, umflate de sărutări.

— ... și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți și avură mulți copii, zise el în șoaptă.

Sandra râse nervos.

— Asta nu mai este atât de sigur! La drept vorbind, încă nu știu deznodământul poveștii mele. Vezi, Nick și Sally sunt foarte diferiți unul de altul. Nu cred că o asociere de lungă durată are vreo șansă între ei.

Mark își înnodă mâinile în jurul genunchilor.

— Romanul tău se va termina prost?

Incapabilă să-i susțină privirea itnensă, ea își întoarse capul.

– Eu nu scriu povești cu zâne. Încerc să redau un adevăr autentic.

– Dar nu crezi că dragostea aplanează dificultățile?

– În teorie, poate. În practică, m-ar mira să fie așa, zise ea cu amărăciune.

Mark se ridică și scutură pătura de firimituri, apoi o împături.

– Cu puțin efort și dintr-o parte și din alta, cu câteva mici concesii, totul s-ar putea aranja, o asigură el.

Sandra nu-i răspunse. Bănuia că micul lui discurs se adresa la fel de bine eroilor romanului ei cât și lor, personaje foarte vii. Cât se poate de vii...

Fără să mai insiste, Mark se apucă să curețe peștele în apa limpede a lacului.

*

Pe durmul de întoarcere, întâlniră câțiva pescari cărora le arătară triumfători trofee: captura enormă a Sandrei și câțiva peștișori de mai mică importanță...

– Să împărțim prada, zise Mark. Vrei să-ți las monstrul?

– Nu! exclamă ea. Ar însemna să mă hrănesc din el zile întregi și eu prefer totuși o oarecare diversitate alimentară. Dă-mi doar câțiva peștișori, de poftă.

– De acord. Și poți să fii liniștită, o să împăiez capul victimei tale!

– Mulțumesc.

Se îndreptară spre cabană.

– Dacă ești grăbit, nu-i... nu-i nevoie să mai întârzii pe aici, bolborosi fata.

De fapt, prezența lui o tulbura nespus. Dacă doar o atingea cu vârful degetelor, era gata să-i cadă în brațe.

El îi zâmbi ironic, pătrunzător, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Aș vrea să verific că n-ai mai avut vreo vizită nedorită.

Oh! Deci asta era... Nimic altceva decât o elementară măsură de securitate? Sandra se simți ciudat de dezamăgită.

De data asta, totul era în ordine în cabană. Mark înveli peștele într-o folie de aluminiu și-l puse în congelator. Apoi se spălă pe mâini.

Întârzia să plece, dar era calm, liniștit. Pe fată în schimb începu s-o cuprindă o oarecare neliniște.

– Am de lucru...

– Am de lucru... repetă el ca un ecou. Astea sunt cele trei cuvinte preferate ale tale, nu?

O înlănțui cu brațele și-și puse obrazul pe părul ei cald.

– Trebuie... trebuie să lucrez, zise iarăși Sandra, încercând să-și stăpânească simțurile.

– Știu...

El îi zâmbi.

– Dar în acest moment, eu te ajut!

– Dimpotrivă, mă tulburi!

– Încerc să-ți reîmprospătez memoria... Îți amintești cum s-au sărutat Nick și Sally în Câmpia Elanilor?

– Ce romancier bun ai fi! murmură ea, cu inima bătându-i nebunește.

El puse stăpânire pe buzele ei și Sandra nu mai rezistă, abandonându-se, cuibărindu-se la pieptul lui... Se dăruia în întregime acestui sărut devastator. Trupul i se unduia, se mula pe cel minunat de musculos al tânărului. Când el ridică încet capul, ea tremura din tot corpul.

– Este timpul să te apuci de treabă, zise el încet.

Ea tresări, ca trezită brusc dintr-un vis.

– Poftim? Ce spui? bâigui ea.

Mark îi ciufuli părul cu tandrețe.

– Haide! La muncă, frumoasă scriitoare! îi ordonă el.

Îi dădu drumul și ea fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul.

– Ești incredibil! exclamă ea prinzându-se de speteaza scaunului. De obicei, găsești mereu o mulțime de motive ca să mă faci să-mi abandonez mașina de scris. Și acum...

– Dacă vreau să văd într-o zi romanul faimosului Nick pus pe hârtie, trebuie neapărat să-ți las timp să scrii cartea!

Ochii îi scânteiau, malițioși.

– Și apoi, ești legată prin contract de editorul tău! Mi-ai spus că trebuie să predai manuscrisul la o dată precisă.

– Într-adevăr.

– Dacă pentru tine acest lucru este important, atunci este și pentru mine.

Părea foarte serios. Nu vorbea în glumă... Sandra se simți inundată de un val de recunoștință văzându-l că pune la inimă munca atât de importantă pentru ea.

– Îți mulțumesc că mă înțelegi...

– Te îndoiai cumva? întrebă el.

– Nu... nu știu.

– Și acum? insistă el.

– Acum, am într-adevăr impresia că mă înțelegi. Cu adevărat!

Ridicându-se în vârful picioarelor, Sandra îl sărută ușor.

– Mulțumesc, repetă ea.

Mark o îndepărtă de el.

– Aș face mai bine să plec înainte să...

În ochii cenușii scânteietori, ea descoperi flacăra dorinței și bănuî că el făcea eforturi să se abțină. Dacă ar fi făcut ce și-ar fi dorit, cu siguranță că el ar

fi cuprins-o din nou în brațe. Dar Mark avea suficientă voință pentru a nu insista; momentul nu era potrivit...

– Când am să te mai văd? întrebă ea.

– Nu știu. Aș face bine să nu mai vin să te plictisesc câteva zile. În felul acesta vei putea lucra în liniște, fără să fii deranjată. Dar dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să înalți steagul!

– Drapelul alb!

– Drapelul alb dacă este vorba despre o problemă materială, drapelul roșu dacă vrei să mă vezi pe mine. Nici un pilot nu se va opri văzând cum flutură în vânt halatul tău de mătase stacojie.

Ea dădu din cap zâmbind.

– Am înțeles!

El se îndreptă spre ușă.

– Acum, te las...

– Te conduc până la ponton.

Îl ajută să desfacă parâmele care rețineau hidroavionul. Înainte să se imbarce, Mark o învălui într-o prelungă privire enigmatică.

Nu părea deloc grăbit să plece... Iar ea, cât de mult își dorea ca el să rămână!

– Nu uita... începu el.

Și ea încheie fraza:

– Știu. Drapelul alb... sau drapelul roșu.

Capitolul 7

Sandra termină de scris pagina și o scoase din mașină. Apoi se întinse îndelung, făcu vreo câteva mișcări să se dezmoștească și respiră adânc.

De obicei, practica numeroase sporturi. Dar atunci când scria, uita de antrenamentele ei cotidiene pentru a se consacra romanului său.

Lucrase de vreo trei zile fără întrerupere. Progresase mult.

Privi cu satisfacție teancul de pagini dactilografiate, mulțumită de sine... Personajele prindeau viață; nimeni nu va putea spune că sunt artificiale! Uneori, îi dădeau impresia că scăpau de sub controlul ei, într-atât erau de reale.

În intriga romanului, mai sentimentală decât o plănuise, reușise să includă și episodul cu ursul, precum și ziua petrecută în Câmpia Elanilor.

Pe măsură ce munca ei prindea contur, nu putea să nu constate o oarecare asemănare între povestea lui Sally și Nick și cea care se desfășura în realitate între Mark și ea însăși...

Răsfoia capitolele terminate, când o cuprinse o senzație familiară.

– Îmi este foame! constată ea surprinsă, cu voce tare.

De cât timp nu mâncase nimic? N-ar fi fost în stare să spună... după ore și ore petrecute în fața mașinii de scris, dactilografiind pagină după pagină...

Deschise frigiderul, plin cu de toate grație grijii lui Mark.

„Mi-e foame, dar nimic nu mă tentează!”

Alese totuși un iaurt cu vanilie pe care-l mănca plimbându-se prin încăpere.

Prin fereștriuca din plastic se filtrau ultimele raze de soare. Deja se lăsa înserarea. Deschise ușa și contemplă priveliștea liniștită.

Lacul luase nuanțe de purpură și aur. O pasăre tâșni ca o săgeată spre cerul care se întuneca încet.

„Ar trebui să mai pun vreo doi bușteni în sobă”, își zise ea.

Pentru a lupta cu răcoarea care se lăsa o dată cu venirea nopții, dar și pentru a îndepărta posibilele vizite ale unor animale sălbatice...

Când întunericul cuprinse totul, Sandra resimți cu intensitate singurătatea. Ziua, parcă era altfel. Nu se plictisea nici o clipă. Dar după apusul soarelui, o cuprindea o profundă nostalgie.

La Los Angeles, era mereu în alertă din cauza numeroaselor pericole care bântuiau orașul. Aici, în ciuda capriciilor naturii, nu exista totuși acest sentiment. Se simțea în perfectă siguranță acum că ursul nu mai avea nici o șansă de întoarcere.

„Am un mic acces de indispoziție, pur și simplu”, recunosc ea.

Se încruntă, supărată că se lăsa să alunece spre melancolie.

Adora, totuși, acest loc și, până în prezent, nu avusese timp să regrete Los Angeles-ul. Firește, îi lipsea confortul extraordinar al apartamentului său. Dar se putea lipsi foarte bine de viața citadină trepidantă în care se credea integrată în totalitate.

Când se va întoarce în California, știa că va evoca adesea cabana ei de vânătoare, pierdută în inima pădurii...

Se auzi un zgomot de motor... Imediat în alertă, Sandra ascultă cu atenție. Să fie oare hidroavionul galben?

Da! În sfârșit! Farurile măturară suprafața lacului și curând aparatul se așază pe apă. Apoi se făcu iarăși beznă...

Sandra aștepta fără să se miște. Cineva bătu în ușă.

– Intră!

Se auzi o a doua bătaie. Surprinsă, se duse să deschidă, așteptându-se să se afle în fața vreunui pilot necunoscut... Dar era chiar Mark, cu o cutie mare de carton în brațe.

Se înclină reverențios în fața ei.

– Bună seara, doamnă! Dumneavoastră ați comandat două pizza?

La rândul ei, Sandra intră în rol.

– Oh! Trebuie să vă fi înșelat, domnule. Poate că ați greșit etajul?

– Nicidecum! exclamă el, prefăcându-se indignat. Eu însumi am notat comanda: cabana de pe malul lacului. Cea cu numărul douăzeci și opt. N-am cum să mă înșel!

Ea izbucni în râs.

– Eu n-am comandat nimic, dar aș mânca o pizza cu plăcere. Mi-e o foame de lup.

Privirea lui căzu pe paharul de iaurt abia început.

– Ce noroc! Muream de foame dar nimic nu-mi făcea poftă.

– Nici chiar o pizza?

– Asta este exact ce-mi trebuia! îl asigură ea cu o evidentă bună dispoziție.

Îl invită înăuntru, îi oferi ceva de băut și se așezară la masa pe care ea o debarasă de mașina de scris și teancul de hârtii.

- Cum de ai ghicit că-mi place la nebunie pizza? îl întrebă ea.
- Când e vorba despre tine, am un al șaselea simț...
- Ia te uită...
- Tocmai îmi cumpărasem o pizza ca să cinez singur, îi explică el, când mi-a venit ideea să cumpăr două și să mă reped până aici.
- Ce idee grozavă!
- Începură să mănânce cu poftă.
- Și apoi, îmi era dor de tine, declară Mark între două înghițituri.
- Și mie, murmură fata.
- Parcă prin preajmă pluti un înger... Fondul sonor oferit de micul aparat de radio era o muzică roamntică și Sandra se simți dintr-o dată nespus de fericită.
- Aveai de gând să mai lucrezi astă seară? întrebă Mark.
- Sandra ezită să răspundă; el făcuse o călătorie lungă ca să vină s-o vadă... Și, de fapt, și ea dorea cu pasiune să-l vadă că rămâne...
- Da, încă vreo câteva ore, mărturisi ea cu sinceritate. Dar...
- Perfect! exclamă el ridicându-se și începând să debaraseze masa.
- Perfect? Vrei așadar să lucrez astă-seară?
- Da.
- Ce tiran! îl acuză ea.

– Dar contractul tău cu editorul?

– N-am uitat de el, fii sigur! Dar pot totuși să-mi ofer o mică recreație, nu?

De obicei, el era cel care trebuia s-o convingă să mai lase mașina de scris. Și iată că acum o îndemna la treabă.

– S-a întors lumea pe dos! exclamă ea. De obicei, tu...

El o cuprinse în brațe și-i mângâie părul cu tandrețe.

– Mi-ar plăcea să rămân cu tine... Dar sunt nevoit să plec.

Își privi ceasul.

– Exact peste o oră și jumătate trebuie să fiu în oraș ca să particip la o importantă întâlnire de afaceri.

Ea oftă.

– O oră și jumătate? Păi înseamnă că trebuie să pleci imediat!

– Știu... Am timp doar pentru un sărut!

Buzele li se contopiră. Impulsiv, Sandra își aruncă brațele pe după gâtul lui, agățându-se de parcă s-ar fi înecat.

Când în sfârșit el se desprinsese, ea suspină tremurând toată.

– Trebuie să plec, insistă el. Chiar dacă nu-mi convine...

Sărutul acesta plin de înflăcărare abia îi trezise însă pofta Sandrei.

– Ai venit doar să-mi aduci o pizza? întrebă ea mirată.
El îi atinse încetisor obrazul.

– N-a meritat?

Deja, el ieșise pe ușă.

– La revedere, Sandra...

Se opri și spuse:

– Uitasem... Pielea ta de urs va fi gata mâine!

– Da?

Sandra făcu o mică strâmbătură.

– Nu pari prea entuziasată! remarcă el. Totuși, ar trebui să fii mândră că poți arăta un asemenea trofeu!

– Într-adevăr... recunosc eu ea. Dar nimeni n-o să creadă vreodată că eu l-am omorât! Mai ales prietenii mei.

Chipul lui Mark se întunecă. Oare pentru că vorbise despre prietenii ei?

– Am să ți-l aduc data viitoare, zise el pe un ton rece.

– Mark! îl strigă ea.

El o privi întrebător.

– Îți mulțumesc că ai venit...

Mark zâmbi și chipul i se mai îndulci puțin apoi, fără un cuvânt, dispăru. Câteva minute mai târziu, motorul hidroavionului porni. Și curând liniștea se lăsă din nou asupra pădurii...

*

Mark se întoarse a doua zi la ora prânzului. Imediat ce auzi zgomotul avionului, Sandra se repezi afară.

El îi aducea blana de urs...

– Bună ziua!

– Bună ziua, răspunse ea zâmbind, nespun de ușurată.

După despărțirea lor un pic cam încordată din ajun, ea se temuse într-adevăr că el va sta îmbufnat câteva zile lungi...

El întinse blana pe jos.

– Musafirul tău s-a întors! Dar, de data asta, n-o să mai distrugă nimic pe aici!

Încruntată, Sandra examinează prada.

– Parcă era mai mare, remarcă ea.

Și, înfiorându-se ușor, continuă:

– Când s-a ridicat în picioare, gata de atac, mi s-a părut uriaș.

Îngenunche și mângâie blana care i se păru mai moale decât și-o imaginase la prima vedere.

– Ai lucrat azi-dimineață? întrebă pilotul privind spre foile de hârtie împrăștiate pe masă.

– Da.

– Atunci, crezi că ai dreptul la un pic de odihnă?

O privi intens. Astăzi ea se îmbrăcase în blugi și o bluză de bumbac crem.

– Ai mâncat de prânz? mai întrebă el.

– Tocmai mă gândeam s-o fac.

Deschise frigiderul și privi îngândurată conținutul.

– Ce ți-ar plăcea să mănânci? întrebă ea.

– Ce-ar fi să frigem două fripturi mari de urs?

Sandra se crispă și, reflex, privirea i se aținti pe blana animalului.

– Nu... nu sunt în stare! bâigui ea, foarte palidă dintr-o dată.

Mark începu să râdă.

– Nici eu, recunosc el. Dar am adus o friptură înăbușită de vacă, foarte bună, făcută în casă! Este de ajuns doar s-o încălzim...

– Tu ești autorul acestei capodopere? se miră Sandra, adulmecând mirosul plăcut în timp ce el golea într-o cratiță conținutul unei cutii de aluminiu.

– Oh! Nu! exclamă el. Vei gusta una din operele culinare ale lui Molly Louden.

– Molly Louden? repetă Sandra.

Numele acesta nu-i era chiar necunoscut.

– Oh! Soția lui Peter?

– Exact! încuviință Mark.

Ea dădu din cap.

– Cu siguranță prefer o friptură de vacă uneia de urs!

După ce mâncară, se așezară pe canapeaua improvizată din cele două saltele. Cu blana de urs întinsă în fața sobei, cabana părea mult mai confortabilă.

În timp ce-și sorbeau cafeaua, contemplau flăcările din sobă care lingeau micile pătrate din mică transparentă.

– Parcă am fi într-un film, murmură Mark.

– Într-un film? întrebă ea, nedumerită.

– Păi da! O blană de urs aruncată neglijent în fața focului, o ceașcă bună de cafea... și o fată frumoasă!

Sandra râse ușor ca să-și mascheze tulburarea.

– Într-un film, realizatorul ar fi înlocuit cu siguranță soba cu un șemineu adevărat!

– Ești prea exigentă! exclamă el ridicând brațele spre cer. Atunci hai să zicem că asta seamănă cu romanul tău... Dacă Sally a omorât ursul, și eroii tăi au o blană pe care s-o întindă pe jos, nu?

Sandra scutură din cap.

– Imposibil! Nu uita că Nick trebuie să se ascundă! Este un infractor căutat de poliție... el n-ar îndrăzni să se ducă în oraș ca să dea pielea la tăbăcit.

Și, cu o oarecare nostalgie, adăugă:

– Se vor mulțumi și cu o pătură veche!

– Ah! În cazul acesta...

Ea îl întrerupse, pe un ton aproape sfidător:

– Nick nu intervine în această scenă.

El se prefăcu că nu înțelege.

– Care scenă?

– Asta. A noastră. Acum.

– Foarte bine! exclamă el desenând cu vârful degetului conturul buzelor Sandrei. În cazul acesta, inutil să ne mai prefacem! Nick și Sally sunt departe... Aici n-au mai rămas decât Sandra și Mark.

Atmosfera deveni dintr-o dată încordată. Fără grabă, el duse ceștile de cafea în chiuvetă apoi se întoarse și cuprinse chipul fetei în palme.

– Privește-mă, Sandra.

Ea înghiți cu dificultate; trebuia să pună capăt acestei situații fără întârziere... Pentru că, dacă Mark o săruta fără ca ea să pretindă că este Sally, situația risca să scape de sub control.

Fără voia ei însă, îi scăpă un geamăt surd.

– Mark...

El o trase cu pasiune spre sine, atât de violent încât ea uită de toate. Dintr-o dată, erau singuri pe lume. Nimeni și nimic nu mai conta, și ea se prăbuși fără să reziste într-un ocean clocotind de voluptate, de înflăcărare și de senzualitate.

Buzele lui Mark rătăceau pe chipul ei, pe gât, pe umeri, trezindu-i mii de senzații nebănuite.

Când îi scoase bluza, ea se lăsă în voia lui, arzând de dorința de a-i simți mâinile pe pielea caldă... Dorința o sufoca, o mistuia în totalitate.

– Mark, gemu ea pierdută, întinzându-și buzele spre el.

El îi mângâia sânii acum, acoperindu-i în același timp cu sărutări pătimăse. Sandra se abandonează în totalitate...

Și, brusc, un gând îi trecu prin minte... Ce făcea ea aici, pe jumătate goală în brațele acestui bărbat? Nu-și alesese ea pentru totdeauna drumul în viață? O alegere pe care nimeni nu i-o va schimba?

Îl împinse cu toată puterea.

– Nu, Mark! Te rog, dă-mi drumul.

Mark, cu răsuflarea tăiată, o privi stupefiat.

– Nu complica și mai mult lucrurile, te rog!

El oftă adânc.

– Sunt deja destul de complicate!

Sandra apela la toată luciditatea care-i mai rămăsese, se așeză și-și încheie nasturii cu mâini tremurânde.

– Să nu ne îmbătăm cu iluzii, declară ea cu o voce răgușită pe care nici nu și-o recunoștea. Peste câteva zile, eu voi pleca... Să rămânem cum am fost până acum!

El vru s-o cuprindă din nou în brațe.

– Dar lucrurile evoluează, draga mea! Oamenii, evenimentele, sentimentele...

Buzele lui alunecară de pe tâmplă pe obraz.

– Prima oară când te-am văzut, mi-am dat seama că, pentru mine, nimic de acum încolo nu va mai fi ca înainte. Credeam că și tu ai ajuns la aceleași concluzii.

Sandra simți un nod în gât.

– Nu! minți ea.

– Ba da! protestă el. Ai măcar onestitatea și recunoaște.

Ea se îndepărtă. De îndată ce el o săruta, o mângâia, nu se mai simțea în stare să judece lucid.

– Sunt atrasă de tine, recunosc. Dar e vorba doar despre... o simplă atracție fizică.

Și continuă:

– Pentru mine, nu este de ajuns!

Urmă o tăcere. Lungă, apăsătoare... Sandra îl privea pe Mark printre gene; chipul acestuia rămânea impene-trabil. Doar o tresărire ușoară de-a lungul maxilarului... Ochii lui păreau mai întunecați, mai duri, mai reci...

– Nu, nu este vorba despre o simplă fantezie fizică! o asigură el.

Deodată, privirea i se luminează.

– Te iubesc, Sandra.

Ea rămase tăcută, încremenită parcă de această mărturisire pe care o spera dar de care se și temea în același timp.

– Te iubesc, repetă el. Și sunt sigur că și tu mă iubești.

Ea scutură din cap.

– Nu, nu este posibil... murmură ea. Ți-am spus de o mie de ori! Munca mea înainte de toate. Bărbații nu au nici un loc în viața mea.

– Nu poți face nimic împotriva dragostei. Soarta a vrut să ne întâlnim și toate hotărârile tale frumoase se spulberă, nu mai au nici o rațiune de a exista. Mărturisește, iubito!

El îi luă mâna cu tandrețe.

– La ce bun să lupți cu dragostea, Sandra? Mă iubești... O simt atunci când te cuprind în brațe, când îmi răspunzi la sărutări, când mă privești...

Boabe de lacrimi umeziră genele fetei. De ce să mai ascundă adevărul? Da, îl iubea...

Dar descoperirea aceasta nu-i aducea nici o bucurie. Dimpotrivă, resimțea mai degrabă o infinită tristețe. Tristețe și o amărăciune profundă.

– Da, te iubesc, confirmă ea.

– Atunci, rămâi cu mine, Sandra. Pentru totdeauna...

Ea rămase nemișcată în vreme ce sensul cuvintelor lui i se deslușea încet. El voia deci s-o facă să spună adio întregii ei vieți de până acum, speranțelor ei, carierei sale. De la bun început, tonul lui fusese ferm... Toate concesiile trebuiau să vină din partea ei... Din partea lui, nimic.

Foarte încet, ea dădu negativ din cap.

– Nu pot, reuși să spună într-un suspin.

Mark, dintr-un salt, se îndepărtă.

– În cazul acesta, plec.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, ea îl văzu îndreptându-se spre ușă. Ar fi vrut atât de mult să-l oprească, să-i spună o mulțime de lucruri... Dar nu era în stare să scoată nici un sunet.

Ce nedreaptă este viața! De ce naiba trebuia să facă o alegere atât de dureroasă?

Privirea îi căzu pe manuscrisul său și strânse din dinți în fața acestui roman care conta atât de mult pentru ea și care, deodată, i se părea lipsit de importanță.

*

Se însera, și ea tot nu era în stare să se apuce de lucru; se plimba în sus și-n jos prin cabană ai cărei pereți i se păreau acum a fi aceia ai unei închisori...

Trebuia să plece de aici, altfel va înnebuni!

Se hotărî să înalțe drapelul alb. Mâine dimineață îl va vedea vreun pilot și va ameriza. Ea îi va cere atunci s-o ducă în oraș.

Îi va face mult bine o zi petrecută în afara pădurii...

Capitolul 8

Când pe lac ameriză un hidroavion, Sandra se rezezi, gata de plecare...

Își puse ochelarii de soare în creștetul capului, își așeză bine geanta pe umăr și-și verifică ținuta, în timp ce aparatul se apropia de debarcader.

Pentru această expediție în oraș, se îngrijise mai mult de toaleta ei: pantaloni de catifea reiată de culoare maro, cu o curea lată din piele, bluză din mătase groasă albă, o jachetă ruginie de tweed, aruncată neglijent pe umeri...

Pilotul sări pe ponton și-i făcu prietenește cu mâna. Îl recunosc pe Peter Louden.

– Bună ziua, Peter! zise ea zâmbitoare.

– Bună, Sandra. Ce s-a întâmplat?

– Aș vrea să dau o raită prin oraș. Ai putea să mă duci, te rog?

– Cu plăcere. Câteva minute mai târziu, hidroavionul se desprinsese de suprafața apei. Peter trăncănea, volubil, verzi și uscate... Despre ultimele vânători cu clienții săi, despre programele de televiziune... În mod ciudat, nu spunea nimic despre Mark, ceea ce o miră pe pasagera sa.

Urmă o perioadă lungă de tăcere și Sandra se întoarse spre el. Îl surprinse privind-o îngândurat și, fără voia ei, roși.

– Mark este într-o dispoziție îngrozitoare astăzi, zise el.

– Ah, da?

– Nu cred că este neapărat nevoie să-i faci o vizită.

– Nici n-am de gând! exclamă ea.

– V-ați certat cumva? întrebă Peter. Vreo mică ceartă între îndrăgostiți?

– Ce idei!

Sandra, cu sufletul greu, afirmă:

– Nu există nimic între noi. Absolut nimic!

Peter ridică din umeri.

– Mă crezi orb? Eu îl cunosc pe Mark... De când ești tu aici, parcă nu mai este același om.

Și, cu un oftat, continuă:

– Dacă vă pot ajuta să vă împăcați, nu ezita să apelezi la mine! Aș fi fericit să văd că lucrurile se aranjează!

– Te înșeli, zise Sandra cu un efort. Mark și cu mine suntem... buni prieteni, pur și simplu.

Reuși să zâmbească, apoi continuă:

– Îți mulțumesc totuși că pui la suflet toate astea!

– Pentru că nu mă amuză deloc să-l văd atât de dezagreabil cu piloții lui ca azi dimineată! mormăi el.

Curând însă schimbă subiectul discuției, spre ușurarea interlocutoarei sale.

– Oh! exclamă ea brusc. Apropo! Trebuie neapărat să-i spui soției tale că friptura ei de vacă a fost excelentă. Mark și cu mine ne-am desfătat cu ea ieri seară...

Se întrerupse; hotărât lucru, numele lui Mark îi venea pe buze în fiecare clipă... Dar nu era normal? În ultimele săptămâni, absorbită de munca ei, nu mai întâlnise oameni interesanți, în afara tânărului pilot.

Complimentul ei îi făcu plăcere lui Peter.

– Am să-i spun lui Molly că i-ați apreciat friptura.

Și apoi, cu mândrie în glas:

– Soția mea este un adevărat maestru în arta culinară.

Curând ajunseră la bază unde, imediat, Sandra aruncă o privire să vadă dacă nu cumva hidroavionul galben... Dar nu, acesta nu se afla la chei.

Așadar, Mark plecase să lucreze! Această constatare o irită profund pe Sandra. Deci, el își vedea în continuare de treabă absolut normal, în timp ce ea nu se simțea în stare să scrie două rânduri!

– Peter, știi cumva unde aş putea închiria o mașină pentru toată ziua? întrebă ea.

– Unde vrei să mergi?

– În oraș. Am de făcut câteva cumpărături...

În realitate, n-avea nimic special de cumpărat. Dar gândul că-și va cumpăra o rochie nouă parcă îi mai ridica moralul. În fine, aproape... În general, chestia asta se dovedise infailibilă.

– Pot să-ți împrumut mașina mea, îi sugeră el. N-am nevoie de ea astăzi.

– Ești prea amabil! Nu îndrăznesc să accept...

El o întrerupse.

– De ce nu? Și mai am o idee! Vino să cinezi cu noi diseară când aduci mașina. Molly o să te răsfete cu o mâncare grozavă...

O învălui cu o privire aproape paternă.

– Câteva kilograme în plus n-o să-ți facă rău! Ești sigură că mănânci ca lumea acolo, la cabană?

Ea roși în fața intuiției lui Peter; de obicei, mânca orice, la orice oră, complet aiurea... Dar, pe de altă parte, era mai degrabă mândră de silueta ei.

– N-aș vrea să vă deranjez, începu ea.

– Insist! Îi tăie el vorba. Dacă refuzi, mă supăr!

Îi întinse cheile mașinii și spuse:

– Vezi mașina aceea albastră?

– Da.

– Ei bine, ia-o. Când te întorci, mai mergi câteva sute de metri după bază. Casa mea este prima pe dreapta, o casă galbenă. N-ai cum să n-o găsești.

Și, cu brațul întins, îi arătă în ce direcție trebuia s-o ia. Sandra răsuflă ușurată. Peter locuia în direcția opusă față de Mark...

*

În drum spre oraș, Sandra se simți dintr-o dată mai relaxată. Oh! Nu-și făcea iluzii... Recunoștea că încerca să fugă de problemele ei, nefiind în stare să și le rezolve. De îndată ce se va întoarce la cabană, ele vor apărea din nou. Dar deocamdată nu dorea decât să evadeze, să pună provizoriu o oarecare distanță între ea și ele.

Era încă foarte devreme și nu-i fu deloc greu să parcheze pe strada principală. Se plimbă toată dimineața din magazin în magazin.

Probă chiar și o rochie de seară din crep negru, foarte extravagantă și sexy. Dar imediat îl revăzu în minte pe Mark, atât de sobru, în smoching... Și ieși din magazin fără să cumpere nimic.

La prânz, se opri într-un mic restaurant, mai mult să se odihnească decât pentru că i-ar fi fost într-adevăr foame.

În timp ce ciugulea fără poftă din salata cu șuncă, privirea îi rătăcea pe fereastră. La un moment dat, își lăsă jos furculița și oftă.

Trebuia să-l uite pe Mark! După ce se va întoarce la Los Angeles, nimic mai ușor... Mark, la fel ca Nick și Sally, i se va părea la fel de abstract ca și cum ar fi făcut parte dintr-o altă lume.

Oftă din nou. Și deodată încremeni. Bărbatul acela care traversa strada... Mark!

Își încleștă dinții și scutură din cap. Ce idioată! Necunoscutul nu semăna decât vag cu bărbatul care-i ocupa toate gândurile...

„Dacă încep să-l văd peste tot, o să înnebunesc!” își zise ea cu amărăciune.

După-amiază, se răsfață ducându-se la coafor și la cosmetică. După toate zilele acestea petrecute în inima pădurii fără să se îngrijească, era și cazul!

Spre seară, luă mașina lui Peter și se întoarse spre bază de unde nu avu nici o dificultate să găsească locuința pilotului. Aceasta se afla pe malul lacului, înconjurată de brazi.

Sună la ușă și auzi un zgomot de tropăială. După doar o clipă, un băiețel de vreo trei-patru ani îi deschise.

O privea cu ochii lui mari albaștri, fără să scoată un cuvânt. Amuzată, Sandra îi ciufuli părul morcoviu.

— Bună ziua! zise ea.

— Bună ziua...

Atunci, apărură un alt copilăș, ceva mai mic, cu fața plină de pistrui și îmbrăcat ca și fratele lui în blugi suflecați deasupra unor pantofiori roboști.

— Mama voastră este aici? îi întrebă Sandra.

— Nu, răspunseră amândoi.

— Aici locuiește familia Louden, nu?

— Sigur că da! răspunse o femeie de vreo cincizeci de ani, foarte binevoitoare.

Trecu peste câteva jucării împrăștiate pe jos în timp ce-și ștergea mâinile de șorț.

– Molly Louden, se prezentă ea. Intră, domnișoară Farraday.

– Spune-mi Sandra, te rog!

– De acord. Cu condiția să-mi spui Molly.

O invită pe fată să intre într-o cameră de zi foarte confortabilă.

Imediat, Sandra se simți în largul ei în această încăpere foarte veselă, mobilată simplu dar cu gust.

Cei doi copilași se și instalaseră pe canapeaua acoperită cu o țesătură înflorată și, cu gura căscată, o contemplau pe noua-venită.

Molly izbucni în râs.

– I-ai cucerit deja pe nepoții mei! Fata mea mi i-a lăsat să am grijă de ei în după-amiaza asta. Ea predă niște cursuri de desen...

– Oh! Așadar sunt nepoții dumitale...

– Da, copii Janei.

– Sunt adorabili, murmură Sandra privindu-i în timp ce aceștia se întorceau la jucăriile lor.

– În general, nu-i greu să am grijă de ei. Din fericire! Dar, ca toți copiii de vârsta asta, uneori sunt neastâmpărați.

Zâmbi, învăluindu-i pe copii cu o privire plină de tandrețe.

– Ce ai vrea să bei, Sandra? Ceai? Cafea?

– N-am să refuz o ceașcă de cafea.

– Vino s-o bem în bucătărie, dacă asta nu te deranjează. În timpul ăsta, eu am să pregătesc cina.

– Cu ce pot să te ajut?

– Cu nimic. La drept vorbind, totul este gata, sau aproape! De îndată ce se întoarce Peter, trecem la masă.

– A fost foarte drăguț că m-a invitat, zise Sandra amestecând cu lingurița în ceașca de cafea. Sper să să nu vă incomodez prea mult.

– Nicidecum! Se zice doar că atunci când este mâncare pentru doi, este și pentru al treilea.

În ciuda afirmațiilor sale, se vedea bine că Molly se străduise să prepare o cină mai deosebită. Bucătăria răspândea arome îmbietoare... Tacâmurile, așezate cu grijă în sufrageria alăturată, arătau o preocupare mai rafinată decât ca pentru o masă de fiecare zi.

– Am vrut să te invit împreună cu Mark în una din aceste seri, zise Molly. Dar nu îndrăzneam să te deranjez... Știu că ai venit aici ca să lucrezi.

Sandra se simți dintr-o dată stânjenită auzind-o pe Molly vorbind despre Mark. Era evident că Peter nu-și prevenise soția că „numărul douăzeci și opt” se certase cu marele patron...

– Friptura pe care mi-ai trimis-o a fost o adevărată minune, zise ea ca să schimbe subiectul.

Se auzi o ușă trântită și Molly ciuli urechea.

– Cred că este Jana...

O tânără femeie năvăli în bucătărie, semănând cu cei doi copii ca două picături de apă... Același păr, aceiași ochi, același nas cârn presărat cu pistrui.

– Oh! Ce bine miroase! exclamă ea cu bună dispoziție.

Molly făcu prezentările.

– Fiica mea Jana... Și Sandra Farraday.

– Te cunosc deja! exclamă Jana entuziasmată. Cel puțin, din vedere... Ai fost regina petrecerii de zilele trecute!

– Petrecere? repetă Sandra nedumerită.

– Da, bineînțeles! Acea faimoasă petrecere la care Mark a fost declarat omul anului! Eram și eu acolo, și ardeam de nerăbdare să te cunosc. Dar de fiecare dată când mă apropiam de masa voastră, Mark te răpea și te ducea pe ringul de dans! Nici nu știam că-i place atât de mult să danseze...

Sandra roși. Imediat, Jana îi deveni simpatică. Și părinții ei, de altfel... Simpli, deschiși, calzi, i se păreau aproape mai familiari decât părinții ei.

Jana își turnă o ceașcă de cafea și se așează lângă Sandra. Cei doi copii se jucau în camera de zi.

– Așadar, tu ești autoarea *Regatului*? întrebă tânăra femeie.

– Da, l-ai citit?

– Mi-a plăcut la nebunie!

O privea pe Sandra cu curiozitate.

– Ești primul scriitor pe care-l cunosc personal!

– Pare-mi-se că și tu ești artistă?

– Exact! Văd că mama ți-a povestit deja despre mine! Izbucniră amândouă în râs și începură să pălăvrăgească verzi și uscate, fără rețineri. Jana fu prima care introduse în discuție numele lui Mark...

– Îl consider ca pe un frate mai mare, declară ea. Face într-adevăr parte din familie.

– Unde sunt părinții lui? întrebă Sandra, profitând de ocazie ca să afle mai multe despre el.

– Mama lui a murit când Mark era încă un bebeluș. Nu-mi mai amintesc de ce boală...

– De poliomielită, o completă Molly.

– Iar tatăl său s-a prăpădit în urma unei crize cardiace, acum cinci ani. Lui Mark i-a fost foarte greu să depășească această pierdere... Își adora tatăl! Amândoi conduceau afacerea pe care azi o conduce Mark singur.

– N-am știut nimic despre toate astea, murmură Sandra. Bietul om, viața n-a fost blândă cu el!

Și totuși, Mark era întotdeauna optimist și bine dispus...

– S-a jurat să nu se mai încurce cu vreo fată după... după...

Jana se întrerupse.

– După despărțirea de fata din New York? sugeră Sandra.

– Oh! Așadar, ești la curent! exclamă Jana, ușurată.

– Da.

– Suntem cu toții încântați să constatăm că începe să-și uite jurămintele. În fiecare clipă nu vorbește decât despre tine! Numele tău este permanent pe buzele lui...

Sandra se strădui să zâmbească. Ce putea să spună? Că întâlnise bărbatul vieții sale și că în curând va pleca pentru a nu-l mai revedea vreodată?

Și asta, numai pentru a se consacra în întregime carierei sale. O carieră care, de când Mark lua o importanță din ce în ce mai mare în sufletul ei, i se părea tot mai puțin esențială... Lucru care o îngrozea. Nu-și jurase ea să se dăruiască trup și suflet scrisului?

Atunci, ce naiba i se întâmpla? De ce, dintr-o dată, i se zdruncinau astfel toate certitudinile existenței?

Apăru în sfârșit Peter și Jana sări de pe scaun.

– Este deja atât de târziu?

– Ce primire! glumi tatăl ei.

Jana îi sări de gât.

– Bună seara, tată! Eu trebuie s-o șterg! Probabil că soțul meu devine nerăbdător și se uită întruna la ceas. Mă duc să-i pregătesc una din cinele acelea gustoase din conserve sau semipreparate...

– Din păcate, nu semeni cu mama ta! oftă Peter.

– Recunosc că-mi petrec foarte puțin timp în bucătărie. Cu toate acestea, nici dragul meu soț nici copiii mei nu mi-au făcut nici cel mai mic reproș!

Se întoarse spre Sandra și-i strânse prietenește mâna.

– Mă bucur că am putut vorbi cu tine. Sper să avem ocazia să ne revedem cât de curând.

Era puțin probabil pentru că, peste trei zile, Sandra va fi plecată... Se feri însă să pomenească de asta și se mulțumi să răspundă:

– Așa sper și eu.

Cinci minute mai târziu, Jana plecă împreună cu copiii săi. Sandra se apucă atunci s-o ajute pe Molly să servească. Friptura aceasta gustoasă cu garnitură de legume și salată va însemna o schimbare apreciabilă la eternul ei regim din conserve.

– Mă întrebam dacă trebuie să pun trei farfurii sau patru, zise Molly.

Și, întorcându-se spre soțul ei, continuă:

– Credeam că poate vei veni împreună cu Mark.

– Are foarte multă treabă.

Din fericire, Peter fu destul de discret încât să nu se lanseze în explicații stânjenitoare.

Molly râse ușor.

– Ar fi trebuit să-i spun că Sandra cinează cu noi! Sunt sigură că și-ar fi lăsat imediat micile lui treburi și s-ar fi repezit aici!

– Poate, mormăi Peter.

Excelenta masă fu încheiată cu o tartă cu cireșe. Apoi Molly servi cafeaua. Sandra își începea cea de a doua ceașcă în momentul când Peter se ridică.

– Te duc înainte să se facă prea târziu.

Seara abia începea de fapt, dar pentru Peter, dusul și întorsul până la cabană reprezenta aproape două ore și jumătate de zbor.

Fata se ridică la rîndul ei. Dacă se întorcea devreme, poate că va mai putea să lucreze un pic...

– De ce nu vii și tu cu noi, Molly? îi propuse Peter soției sale.

– Nu, nu, plecați fără mine! Eu trebuie să strâng pe aici și să spal vasele.

– Te ajut și eu! se oferi Sandra.

– În nici un caz! Duceți-vă repede. Mă ocup eu de toate. Îi întinse fetei un pachetel învelit cu grijă.

– Aici este ce a mai rămas din tarta cu cireșe!

– Îți mulțumesc de o mie de ori, Molly! Și felicitări pentru această excelentă cină. Ați fost atât de drăguți că m-ați invitat...

Se îmbrățișară afectuos. Sandra se simți cuprinsă de un sentiment de melancolie; era convinsă că tocmai își făcuse niște adevărați prieteni. Prieteni pe care, din păcate, nu va mai avea ocazia să-i vadă!

Când ajunse la bază, însoțită de Peter, zări o lumină la ferestrele birourilor.

Zgomotul pașilor lor răsuna pe cheiul pustiu la ora aceea, trezind ecouri ciudate, când se deschise o ușă și Mark apără în prag.

Inima Sandrei tresări în piept. Nu se așteptase deloc să-l vadă în seara asta...

– Bună seara, Mark! zise Peter. Încă mai lucrezi?

– Nu, vă așteptam. O duc eu pe Sandra...

Fata își strânse mai tare jacheta în jurul ei. Aerul era cald, dar ea se înfiorase dintr-o dată... De nervi? Probabil...

Peter părea încântat să scape de această lungă călătorie în plină noapte și nu insistă deloc ca să-l facă pe Mark să se răzgândească. Se mulțumi doar să le facă semn cu mâna.

– Foarte bine! La revedere, fetițo. Pe mâine, Mark.

Câteva clipe mai târziu, el pornea deja înspre casa lui galbenă la volanul mașinii..

Urmă o tăcere apăsătoare...

– Am trecut pe la tine azi-dimineață, zise în sfârșit Mark.

– Am fost în oraș, răspunse ea incapabilă să-și desprindă privirea de a lui.

Inima îi bătea nebunește și avea ciudata impresie că nu-l mai văzuse de secole pe Mark...

– Sandra... Trebuie să vorbim.

Ea rămase nemișcată, tulburată profund de magnetismul lui.

Se topea de dorința de a mângâia chipul acesta frumos turnat parcă în bronz, sub lumina unui felinar care-i accentua trăsăturile; ochii îi scânteiau...

– Trebuie să vorbim, repetă el.

Făcu un pas înainte și o cuprinse în brațe. Ca hipnotizată, ea ridică imediat fața spre el și buzele li se întâlniră.

Se îmbrățișară fremătând de dorință, se sărutară pătimaș, agățându-se unul de altul ca niște înecați...

În sfârșit, Mark se îndepărtă de ea și o contemplă cu o emoție infinită.

– Să mergem, murmură el. O să discutăm la bord.

O cuprinse de umeri și o conduse spre aparat. Ea se sprijinea de el, lipindu-și fiecare contur al trupului ei de trupul puternic și musculos al bărbatului.

Ghemuită astfel în brațele lui, ar fi vrut să meargă până la capătul lumii. Toată noaptea, toată viața...

– Sandra?

– Da?

– Mai ești aici?

– Visam, murmură ea.

El o strânse puțin mai tare apoi îi dădu drumul ca să poată desface parâmele hidroavionului. Ea sări la bord cu acea agilitate pe care ți-o dă obișnuința. Da, era de acum pe deplin obișnuită cu viața aceasta...

Curând, zburară deasupra pădurii. În întunericul total care învăluia natura, Sandra se întreba cum reușea Mark să se orienteze. În timpul zilei, avea repere, dar noaptea?

– Așadar, ai cinat la familia Louden? Molly ți-a spus multe lucruri rele despre mine?

– Ce idee!

– Am fost totuși un copil greu de suportat! De fiecare dată când ea făcea prăjituri, un al șaselea simț

parcă mă anunța, alergam la ei și înfulecam cea mai mare parte din prăjituri.

– Nu mi-a vorbit despre asta, zise Sandra râzând. Știi că am cunoscut-o pe Jana? Mi se pare foarte simpatcă.

– Chiar este! L-ai cunoscut și pe soțul ei?

– Nu. Ea venise doar să-și ia copiii de la Molly. Am înțeles că predă niște cursuri de desen.

– Da. Ce părere ai despre copii?

– Sunt adorabili!

– I-am dus o dată la pescuit pe lângă Câmpia Elanilor. Am stat acolo până ce a prins fiecare câte un pește, ceea ce a cerut un oarecare timp... Dar s-au distrat de minune!

Chipul lui fu luminat de un zâmbet. Sandra îi descoperea o fațetă neașteptată. Acea a unui bărbat înduioșat de copilărie, de familie...

– Ți-ar plăcea să ai copii? întrebă el dintr-o dată.

Sandra șovăi. Nu se așteptase la această întrebare.

– Păi... mai târziu, poate.

Apoi, cu uimire, se auzi declarând:

– Mi-ar plăcea să am un băiat și o fată. Când va veni momentul...

– Așadar, când va veni momentul... te vei căsători?

– Păi... da.

– Și când va veni acel moment, Sandra?

Ea își feri privirea.

– Nu știu...

Capitolul 9

Luna plină învăluia lacul și copacii într-o lumină argintie. Se distingeau cu ușurință debarcaderul de la malul apei. Mark manevră ușor aparatul.

Sandra era uimită să se simtă atât de fericită să-și revadă cabana, ea care, azi-dimineață, n-avea decât un gând: să plece.

Dar, când Mark o însoțea aici, nimic nu mai era la fel.

Împreună, fixară bine parâmele aparatului. Fata făcuse atât de des aceste gesturi încât acum le făcea aproape automat.

Mark remarcă asta și dădu din cap.

– Bravo! Treabă de adevărată profesionistă! Tare am chef să te angajez pentru totdeauna...

Nici unul nici celălalt nu zâmbi la această glumă. Amândoi se gândeau la plecarea Sandrei, atât de apropiată...

Se îndreptară spre cabană fără să mai scoată un cuvânt. Ajunși înăuntru, Mark se ocupă să aprindă felinarul cu gaz, apoi umplu soba cu lemne și cărbuni. Curând, flăcările licăriră în spatele ușitei cu pătrate transparente în fața căreia Sandra visase de atâtea ori.

– Vrei o cafea? propuse ea.

– Cu plăcere.

Ea puse apa la fiert și scoase două cești. În cabană era încă frig, și Sandra își întinse mâinile deasupra sobei.

Mark o cuprinse de talie.

– O să se încălzească repede, îi promise el.

Dar căldura care o cuprindea pe ea nu avea nimic de-a face cu cea a sobei...

– Credeam că vrei să vorbim! protestă ea slab.

– Da....

Totuși, el nu-i dădu drumul.

– Dar dacă sărutările mele te vor convinge mai bine decât un discurs lung? întrebă el în șoaptă.

– Mark! exclamă ea.

Când el o ținea astfel în brațe, Sandra nu mai era în stare să judece limpede.

– Eu cred că este o idee bună, nu? murmură el apropiindu-și fața de a ei.

Ea reuși să se elibereze.

– Încetează să te joci, Mark!

El făcu un gest cu mâna.

– Cum vrei tu!

În ochii cenușii licărea o luminiță.

– Cowboy caraghios ce ești! Mă întreb de ce țin eu atât la tine...

El îi luă fața în mâini și o privi cu intensitate.

– Singurul lucru important pe lume este că tu ții la mine, Sandra! zise el cu gravitate.

– Da, dar...

Se întrerupse brusc și-și ascunse fața în umărul lui.

– Mark! zise ea cu o voce gătită de emoție.

El o strânse la piept mai tare și un sărut senzual, pasionat le contopi buzele. Când Sandra dădu capul pe spate, universul întreg nu mai era decât un haos clocotitor. Niciodată până acum nu mai avusese un asemenea sentiment de împlinire. Nici nu știuse măcar că există. Ce nume să-i dea acestei emoții neobișnuite? Nu putea fi altul decât dragoste...

Da. Dragoste. O dragoste imensă care nu se va stinge decât o dată cu ea.

Aroma cafelei o readuse pe pământ.

– Oh! Dă pe din afară!

Se repezi s-o dea la o parte în timp ce el izbucni în râs.

– Hotărât lucru, nici unul dintre noi nu-i prea priecut. Într-o bucătărie, nu facem decât prostii!

Sandra turnă cafeaua, bucuroasă de această diversivune. O clipă, fu ispitită să se lase să cadă pe canapeaua

improvizată de Mark, rămasă acolo unde o instalase el. Dar preferă să se așeze la masă.

– Vrei o bucată de tartă cu cireșe la cafea? Îi oferi ea. Este făcută de Molly.

Fără să mai aștepte răspunsul, deschise pachetul pe care-l scosese din geantă.

Mark făcu ochii mari.

– Tartă cu cireșe? Asta?

– Tartă cu cireșe făcută terci... Oh! Într-adevăr sunt sub orice critică!

– Nu te necăji numai pentru atâta. Eu ador tarta cu cireșe făcută terci!

– Mă duc să aduc farfuriile de porțelan și argintăria!

Aduse două farfurii de carton și tacâmuri din plastic și împărți terciul apetisant, după ce dădu la o parte dicționarele și hârtiile care umpleau masa.

Cu un gest din bărbie, Mark arătă spre manuscrisul care, pe zi ce trecea, devenea mai gros.

– Ce se mai aude cu bunii mei prieteni Nick și Sally?

– Astăzi i-am cam lăsat baltă, recunosc eu. Simțeam nevoia să schimb aerul... Aproape că am terminat. Dar nu reușesc să aleg sfârșitul.

– Este atât de greu?

– Nu. Mai degrabă sâcâitor.

– Se termină bine pentru Nick și Sally?

– Încă nu știu. Tocmai asta mă preocupă... O să închei cartea pe o notă fericită? Sau va trebui să provoc o despărțire înaintea cuvântului *sfârșit*?

Mark o învălui într-o privire îngândurată.

– Am o idee! exclamă el.

– Ia să vedem...

– Din moment ce Nick și Sally trăiesc într-o oarecare măsură o poveste asemănătoare cu a noastră, de ce n-am aștepta să aflăm evoluția poveștii noastre? În felul acesta vei avea un epilog gata servit, perfect *autentic*!

– Este într-adevăr o idee, recunosc eu ea. Și cel puțin ultimul meu capitol va fi realist.

Își coborî privirea, incapabilă să mai susțină privirea lui Mark.

– Ce excelent terci din tartă cu cireșe, zise ea în sfârșit străduindu-se să mănânce.

Căuta cu disperare să facă o figură bună dar, în realitate, simțea că este gata să vomite. Mâncase foarte bine la familia Louden. Acum însă, stomacul îi juca feste...

Se forță să-și termine partea ei din câteva înghițituri. Mark, fără grabă, își puse ceașca de cafea pe masă.

– Am vorbit verzi și uscate, fără să atingem însă subiectul care mă aduce aici.

Sandra încremeni, din ce în ce mai încordată.

– Da? făcu ea cu o voce nesigură.

– Seara trecută am fost mult prea nerăbdător. Ai vrea să mă scuzi, te rog?

– Mark, nu-i... nu-i nevoie să-ți ceri scuze, bolborosi ea. Tu doar ai...

El o întrerupse.

– Dă-mi voie să termin ce am de spus!

Respiră adânc înainte să continue.

– Am greșit insistând. Ar fi trebuit să discut liniștit cu tine și să te las să te gândești.

Îi luă mâinile și o privi drept în ochi. Ochii lui deveniseră de un cenușiu închis. Păreau aproape negri pe chipul lui încordat.

– Sandra... vrei să te măriți cu mine? întrebă el cu o voce încărcată de emoție.

Inima Sandrei aproape că se opri să mai bată.

– Oh! Mark! zise ea în sfârșit într-un suspin tremurat.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Te rog! Să nu vorbim despre asta acum! îl imploră ea.

– Nu-ți cer să-mi dai un răspuns astăzi. În principiu, tu ar trebui să pleci peste două zile. În momentul acela ai să-mi spui... da sau nu.

– Vrei ca în două zile să iau o hotărâre care îmi va influența întreaga viață?

– Ne cunoaștem deja de o lună, îi reaminti el. Ai avut timp să-ți faci o idee despre modul meu de viață...

– Am... am nevoie să mă gândesc. Și nu numai două zile!

Se simțea dintr-o dată încolțită și se zbătea cu disperare să scape.

– Haide, Mark! Los Angeles-ul nu-i la capătul lumii. Vom avea ocazia să ne mai revedem, să...

– Dacă în aceste două zile nu iei o hotărâre, n-o vei mai face niciodată, declară el pe un ton aproape înspăimântător.

Răgazul acesta semăna foarte bine cu un ultimatum. Sandra presimțea că, dacă nu-i dădea un răspuns în următoarele patruzeci și opt de ore, îl va pierde pentru totdeauna...

Își eliberă mâinile și începu să măsoare încăperea îngustă în lung și-n lat.

– Îmi ceri prea mult, Mark! zise ea agitată. De ce insiști astfel?

– Pentru că te iubesc. Și pentru că știu că mă iubești și tu. Orice alt discurs este inutil.

– Eu...

Se întrerupse, încurcată. Firește, îl iubea pe Mark. Firește, ardea de dorința de a-și petrece restul vieții alături de el...

Dar unde mai era loc aici pentru munca ei, pentru cariera ei? Nu-și jurase ea că acestea vor fi prioritare înainte de orice? Or, dacă se căsătorea cu Mark, își sacrifică viața profesională, toate speranțele. Așadar, concesiile, toate sacrificiile vor trebui făcute numai de ea!

Înghiți în sec. Ar putea vreodată să fie fericită în asemenea condiții? Și va fi în stare să-l facă fericit pe acest bărbat?

– Am... am nevoie să mă mai gândesc, murmură ea dându-și părul pe spate cu un gest nervos.

– Știu. De aceea nici nu te oblig să-mi răspunzi imediat.

Cu aceste cuvinte, Mark se ridică. Ea crezu că el o să plece... Se înșela. El se apropie și o cuprinse în brațe.

– Sandra!

O obligă să-și ridice capul.

– Mă iubești?

– Da, răspunse ea fără șovăire.

Din nou, ochii i se umplură de lacrimi. Da, îl iubea din tot sufletul... și acum, iată, era tristă. De ce să sufere atâta când, de fapt, ar fi trebuit să danseze de bucurie?

Mark continua s-o strângă la piept.

– Mă iubești destul încât să ai încredere în mine? mai insistă el.

– Da...

– Vreau să te fac fericită, Sandra. Pentru asta, sunt gata de orice!

Ea izbucni în plâns. De fapt, ce-și dorea ea? Pe Mark. Dar și romanele ei. În același timp! Și dintr-o

dată, se temea că-l va pierde și pe Mark și pofta de scris, că nu va avea parte decât de un vid imens.

– Eu mă tem însă că nu voi ști să te fac fericit, zise ea.

El șterse, cu vârful degetului, o lacrimă de pe obrazul fetei.

– De ce crezi asta?

– Munca mea îmi răpește atât de mult timp! Aș fi o soție execrabilă...

– Vrei să spui de fapt că nu te simți a fi o perfectă femeie de casă, ca mama ta, de exemplu?

– Da...

– Sau ca Molly Louden?

– Da, repetă ea abia auzit.

Mark o învălui într-o privire îngândurată.

– Jana, fiica lui Molly nu seamănă deloc cu mama ei. Este exact contrariul unei femei de casă clasice!

– Este adevărat, recunosc Sandra. Totuși, are copii, un soț...

– ... o carieră, adăugă Mark. Ceea ce n-o împiedică să le ducă pe toate cu bine și cu bună dispoziție. Mica ei familie pare să fie fericită – la fel de fericită, sunt convins, ca și dacă ea și-ar petrece zilele făcând dulceturi și tricotând.

Sandra rămase tăcută. Totuși argumentele lui Mark erau convingătoare. Pentru prima oară, întrezărea o lumină la capătul acestui tunel pe care-l credea fără ieșire.

De ce n-o fi înțeles asta mai devreme? Mark era atât de diferit de ceilalți bărbați... Era autonom. Independent. Nu semăna deloc cu acest Peter Louden atât de cumsecade. Iar în privința ei, nu putea exista deosebire mai mare cum era cea dintre ea și mama ei sau Molly Louden.

El îi luă din nou mâinile într-ale lui.

– Îi cer Sandrei Farraday, scriitor, să devină soția mea.

Și cu o voce plină de entuziasm, adăugă:

– M-am îndrăgostit de tine, Sandra... De tine așa cum ești. N-aș vrea pentru nimic în lume să te schimb. Îți iubești munca, admit asta fără să mă supăr. Mie îmi place să pilotez, iubesc pădurea, dar n-am de gând să trăiesc ca un pustnic. Sandra, aici este destul loc pentru doi. Eu voi pilota, tu vei scrie... și ne vom iubi. Viața noastră va fi formidabilă!

Sandra nu mai șovăi; toate îndoielile ei, toate temerile se spulberaseră. Îi aparținea lui Mark. Pentru totdeauna...

Se aruncă în brațele lui, inundată de dragoste, de pasiune, de dorință... Când Mark îi cuprinse în palmă un sân, ea gemu de plăcere. Prin vene parcă îi curgea numai foc.

– Pot să-ți dau răspunsul chiar acum, murmură ea cu buzele lipite de gura lui.

El avu o clipă de ezitare.

– Nu, se hotărî în sfârșit.

Și, lăsându-și brațele să cadă, adăugă:

– Peste două zile.

Sandra dădu din cap.

– Cum vrei...

– N-aveai de gând să lucrezi în noaptea asta?

– Ba da, dar...

– Nici un dar! Îi tăie el vorba. Te-ai distrat toată ziua și ar cam fi timpul să te instalezi în fața mașinii de scris. Ai uitat cumva că editorul tău așteaptă nerăbdător manuscrisul?

Sandra zâmbi.

– Nu numai că nu mă împiedici să scriu, dar mă și obligi chiar!

– Îți va fi mai ușor acum când cunoști epilogul, nu?

Îi făcu un semn amenințător cu degetul.

– Cred că eu am contribuit substanțial la povestea lui Nick și a lui Sally. Îmi datorezi un comision!

– Te-ar interesa un comision?

În loc de răspuns, el o cuprinse în brațe și o sărută cu pasiune.

– Peste două zile, îi murmură el la ureche înainte să plece.

*

Sandrei îi fu cumplit de greu să se apuce serios de treabă. Cine ar fi crezut că va întâlni bărbatul vieții sale în inima acestor imense păduri pustii?

– O adevărată poveste cu zâne, murmură ea.

Își răsfoi în grabă manuscrisul. Nu mai avea de redactat decât ultimul capitol...

Dacă până acum se pierduse în ezitări, în căutări, acum nu mai exista nici cea mai mică îndoială în privința epilogului. De altfel, cum ar fi putut să existe? Lucrurile erau evidente, orbitor de evidente...

Pentru ca povestea ei să fie însă verosimilă până la capăt, romanul nu trebuia să se termine optimist!

– Sally se va întoarce acasă iar Nick va rămâne la periferia societății, gândi ea cu voce tare. Pentru ei, nu există povești cu zâne...

Fără să mai piardă o clipă, începu să scrie epilogul. Cuvintele îi veneau fără efort și bătea la mașină pagină după pagină, degetele îi zburau pe clape. Totul i se părea ușor!

*

Mark sări la bordul hidroavionului galben.

– Trec s-o văd pe Sandra, îi spuse el lui Peter Louden care tocmai coborâse din avionul lui după ce fusese să-i aprovizioneze pe câțiva vânători.

– Ah, da?

Și, încruntându-se ușor, adăugă:

– De fapt, ce puneți voi doi la cale? îl întreabă cu franchețea lui obișnuită.

Mark făcu pe nevinovatul.

– Cum adică?

– Oh! Mark, te rog! exclamă Peter. Doar nu sunt orb.

– Fie, pot să-ți spun, zise Mark în șoaptă. Dar te rog să păstrezi secretul... În curând vei auzi bătând clopotele pentru nuntă!

Își dorea prea mult să anunțe marea veste! Atitudinea de ieri a Sandrei nu lăsa nici o îndoială asupra răspunsului ei. Ar fi vrut să fie mai discret până la expirarea celor două zile fatidice dar, nerăbdător, nu mai putuse aștepta.

Pe chipul lui Peter apăru un zâmbet larg.

– Căsătorie? Tu și Sandra?

– Bineînțeles. Dar... sst! îl avertiză Mark cu bună dispoziție.

Porni motorul hidroavionului și decolă aproape imediat. O oră mai târziu, zbura deasupra cabanei Sandrei. Și imediat, remarcă lipsa bărcii. Ea plecase...

Unde s-ar fi putut duce, dacă nu în Câmpia Elanilor?

Fără să mai coboare, el porni în direcția aceea și o zări aproape imediat. Întinsă în iarbă, în costum de baie, părea că doarme.

Mark făcu mai multe cercuri cu aparatul pe deasupra ei. În sfârșit, ea săltă capul, îl recunoscu și-i făcu semne cu mâna.

La rândul lui, Mark încercă să-i explice prin semne că se întoarce la cabană unde o va aștepta cu masa. Ce-o fi înțeles ea din acest mesaj? Habar n-avea...

Totuși se întoarse și, curând, ameriză în dreptul pontonului. Apoi luă coșul cu provizii aflat pe scaunul de lângă el și se îndreptă cu un pas vioi spre cabană.

Mai întâi, umplu grătarul cu cărbuni. Când Sandra se va întoarce, va trebui doar să pună fripturile cumpărate din oraș pe cărbunii aprinși...

Făcu apoi salata și o puse la frigider. Ca desert, adusese o tartă cu mere caramelizate – una dintre specialitățile lui Molly.

În sfârșit, lipi într-o scrumieră, cu ajutorul unui strop de ceară topită, o lumânare mare. Astăzi, vor mânca la lumina lumânărilor... Pentru a sărbători logodna!

Nu mai rămăsese decât de aranjat masa. Cu multă grijă, aranjă foile deja scrise la mașină pe un scaun. Apoi duse mașina de scris pe una din cușete, după care aranjă tacâmurile și farfuriile de carton.

Totul era gata... Dar Sandra se lăsa așteptată!

Cu un gest reflex, Mark luă manuscrisul și-l răsfoi. Când, întâmplător, recunoștea unele scene la care el *contribuise*, un zâmbet larg îi lumina fața.

Sandra era într-adevăr foarte dotată. Talentul viitoarei sale soții îl umplea de mândrie.

Ajunse la sfârșitul manuscrisului și, împins de curiozitate, parcurse ultimul capitol.

Citi de două ori paragraful sub care Sandra scrisese de mână, cu litere mari, cuvântul SFÂRȘIT.

„Nick și Sally trăiau în lumi diferite. Ea îl iubea. Dar era destul de lucidă încât să-și dea seama că niciodată nu vor fi fericiți împreună. Se întoarse așadar în lumea ei.”

Mark strânse pumnii și se frânse în două de parcă ar fi primit o lovitură cumplită.

Cu gesturi lente, aproape inconștiente, luă o foaie de hârtie, o introduse în mașina de scris și începu să bată. Doar câteva rânduri...

Chipul îi încremenise și ochii lui nu mai exprimau nimic. Doar maxilarele încleștate erau mărturie a dramei care-l sfâșia pe dinăuntru.

Capitolul 10

Sandra coborî din barcă cu prosopul de plajă, cu tubul de cremă solară și carnetul de notițe în mână. Apoi legă bine barca de ponton.

Sperase să-l găsească pe Mark la cabană, așa cum înțelesese din semnele lui. Unde putea să fie? Poate că se va întoarce mai târziu.

Puțin dezamăgită, se îndreptă spre cabană ca să se spele și să se schimbe.

Fredonând o melodie, împinse ușa și rămase nemișcată în prag, încruntându-și sprâncenele.

Grătarul, cărbunii... Mark venise deci aici!

Făcu ochii mari în fața mesei aranjate pentru două persoane, cu lumânarea mare, roșie pusă între cele două farfurii.

– Oh! Există chiar și o tartă cu mere! exclamă ea cu plăcere. S-a gândit la toate... Probabil că nu va mai întârzia prea mult...

În aceeași clipă zări mesajul dactilografiat...

– Iată explicația, murmură ea luându-l.

În timp ce descifra cele câteva cuvinte bătute în grabă, zâmbetul îi încremeni pe buze.

„Sandra,

Îmi pare rău pentru Nick și Sally. Ar fi putut forma împreună o pereche minunată, dacă li s-ar fi dat măcar o jumătate de șansă.

Adio.

Mark”

Adio... Cuvântul acesta îi juca în fața ochilor nedumeriți. Adio... Dar de ce?

Manuscrisul! Rămăsese deschis la ultima pagină! Într-adevăr, era o dezastruoasă neînțelegere, de-a dreptul prostească!

– Trebuie să-l văd! Cât mai repede posibil! strigă ea apucând pânza albă pe care alergă să-o fixeze pe catargul de la ponton.

Spera din tot sufletul ca un avion să zboare pe aici cât mai curând.

În așteptare, își puse niște blugi vechi și o bluză ecosez pe care și-o înnodă în talie, apoi își luă geanta și se duse să aștepte pe ponton.

Îi era o ciudă teribilă că nu ascunsese de ochii lui acest ultim capitol. Dar nici o clipă n-a bănuit că Mark îl va găsi, îl va citi și-l va înțelege aiurea!

Povestea lor nu semăna deloc cu cea a personajelor romanului ei!

Scruta cerul limpede cu o nerăbdare, cu nervozitate crescândă. Minutele i se păreau ore...

În sfârșit, un aparat ameriză. Pilotul lui lucra ca independent dar îl cunoștea pe Mark și acceptă cu plăcere s-o ducă pe fată la baza Daniels.

Ajunsă aici, Sandra remarcă, descumpănită, absența hidroavionului galben...

După ce-i mulțumi călduros pilotului, se îndreptă spre biroul de primire unde o întâmpină bătrânul chel care o primise în prima zi.

– Știți cumva unde este Mark? îl întrebă ea direct.

El o examinează atent, fără să scoată o vorbă, încât ea trebui să repete întrebarea.

– L-am văzut acum vreo două ore, răspunse el în sfârșit.

– Unde s-a dus? insistă ea.

– Habar n-am.

Sandra strânse din dinți.

– Știți când se va întoarce? mai întrebă ea, străduindu-se să-și ascundă neliniștea.

– Nu.

Fata oftă, exasperată.

– Mulțumesc...

Acum, ce era de făcut?

– Dacă-l vedeți, pot să vă rog să-i transmiteți un mesaj?

- Ce mesaj? întrebă funcționarul, fără entuzism.
- Spuneți-i doar că răspunsul Sandrei este da.
- Răspunsul Sandrei este da? repetă el dând din

cap.

Apoi, ridică nepăsător din umeri.

- Contează pe mine.

Cu aceste cuvinte, se cufundă din nou în registrul de cheltuieli. Sandra nu mai avea ce face aici. Se hotărî să se întoarcă la cabană...

*

Câteva ore mai târziu, un pilot care ducea niște pescari prin împrejurimi, o lăsa la ponton.

Se îndreptă încet spre cabană. Cât de pustie părea aceasta fără bărbatul pe care ea îl iubea! Mai ales cu masa asta aranjată cu dragoste și împodobită cu o lumânare romantică!

Ca să mai uite de singurătate, Sandra deschise radioul, după ce-l fixă pe stația locală. Poate că muzica o va ajuta să-și umple timpul...

Încerca să se convingă că Mark nu va întârzia să apară. De îndată ce bătrânul funcționar îi va transmite mesajul, el va alerga încoace.

Lăsa așadar masa așezată. Și începu o lungă așteptare... după-amiaza trecu cu o încetineală îngrozitoare.

Mark tot nu se întorcea...

Amurgul cuprinse pădurea, și întunecă locul și primele stele începeau să se aprindă pe cer. Liniștea era totală. Nu se auzea nici un zgomot de motor. Nimic decât liniște... Și singurătate.

Sandra își făcu valiza. Chiar mâine dimineată, va trebui să plece spre Los Angeles unde avea de pus la punct o mie de mărunțișuri... Definitiv. Pentru că era ferm hotărâtă să se întoarcă aici cât mai repede cu putință. Pentru a nu mai pleca niciodată...

Se înnoptase deja de multă vreme. Sandra se mai uită o dată la ceas. Era ora zece...

Dădu mai tare aparatul de radio pentru a asculta informațiile locale; prinse doar sfârșitul unei fraze:

– ... și poliția se teme de pierderea hidroavionului.

După o pauză, crainicul adăugă:

– Mai mulți martori l-au văzut prăbușindu-se în pădure și căutările au început. S-ar părea că este vorba despre aparatul pilotat de Mark Daniels, proprietarul unei baze importante, aflată pe lacul Rainy.

Sandra încremeni, cuprinsă de groază.

– Oh! Dumnezeu! murmură ea.

Cu ochii măriți, fixa micul tranzistor care difuza acum o muzică lentă.

Imposibil... Se zbătea probabil într-un teribil coșmar! Mark era cel mai bun, cel mai experimentat pilot. Nu-i spusese ei asta Peter?

Speriată, mai învârti butonul aparatului ca să încerce să mai prindă niște știri. Dar, la această oră târzie din noapte, cele mai multe posturi difuzau doar muzică.

O năpădeau viziuni îngrozitoare: aparatul lui Mark zdrobit și cuprins de flăcări... Iar pe Mark și-l imagina grav rănit. Poate chiar mort...

— Nu! gemu ea.

Nu i se putea întâmpla nimic acestui bărbat atât de plin de vitalitate. Și în nici un caz un accident!

El era invulnerabil...

Tremurând ușor, Sandra se întinse pe cușeta ei fără ca măcar să se mai dezbrace.

Cu ochii mari deschiși în întuneric, aștepta. Și pe măsură ce orele treceau, o cuprindea o pace infinită, o certitudine de nezdruncinat. Mark era teafăr! N-ar fi fost în stare să explice rațiunea unei asemenea certitudini. Dar așa era...

*

După o noapte albă, se iviră și zorile. Se auzi la un moment dat zumzetul unui motor. Sandra se ridică și ciuli urechea.

Zgomotul motorului se apropia... Se repezi afară.

Dar nici urmă de hidroavionul galben! Poate că era cel al lui Peter?

Într-adevăr. Cu pași mari, prietenul ei se îndreptă spre cabană. Ea îi ieși în întâmpinare. Avea ceva vești?

Expresia lui tulburată o sperie într-atât încât nici măcar nu îndrăzni să-i pună întrebări...

Fără nici o introducere, el o întrebă:

– Ai ascultat știrile?

– Da.

– Ești așadar la curent cu... cu...

Sandra suspină înăbușit.

– Da... Mai ai și alte mănunte?

– Încă nu. Am făcut cercetări în zona accidentului, până la ora două noaptea. Nici un rezultat până-n prezent.

Peter își încovoie umerii.

– Cu cât trece timpul, cu atât sunt mai puține speranțe.

Sandra îl privi drept în ochi.

– Nu poate fi Mark, sunt sigură. Nu poate fi avionul lui! îl asigură Sandra cu o convingere care o surprinse chiar și pe ea.

Oare dragostea era aceea care-i dădea această speranță, această viziune?

– Aș vrea atât de mult să ai dreptate, zise Peter cu un aer obosit. Dar mă tem că...

El scutură din cap, neîncrezător.

– Nu spera prea mult!

– Ce au spus mai exact martorii?

– Trei pescari au văzut un aparat galben prăbușindu-se ca o săgeată în pădure. Și asta, cam la o oră după ce Mark a plecat de la bază... De atunci n-a mai dat nici un semn de viață. Am încercat să dăm de el prin radio. Fără nici un rezultat...

Vocea i se frânse și certitudinile Sandrei fură pentru o clipă zdruncinate. Totuși, până la proba contrarie, era ferm hotărâtă să se încreadă în intuiția ei.

– Te las, zise Peter. Mă duc să mă alătur echipelor de căutare. Un pilot de la bază o să treacă peste puțin timp să te ia de aici.

– Mulțumesc, Peter.

*

Când Mark ameriză pe lacul Rainy și se îndreptă spre chei, fu surprins să constate absența tuturor celorlalte hidroavioane. Totuși, după planificarea pe care avusese grijă s-o verifice ieri înainte să plece, programul de astăzi nu prevedea nimic special.

De altfel, acest singur motiv îl îndemnase să-și acorde câteva ore de vacanță. Absența lui nu-i deranja cu nimic pe ceilalți piloți, suficient de numeroși ca să efectueze munca planificată.

Preferase să fugă, să nu fie aici în momentul plecării Sandrei. Era mai bine așa... Acum, ea trebuie să fi fost departe! Totul se sfârșise; va trebui să încerce s-o uite. Va fi oare cu putință?

Fusese atât de aproape de fericire încât acum se prăbușea în cea mai profundă disperare. Își petrecuse noaptea umblând prin baruri, încercând să-și înece suferința în whisky. Din păcate, fără să reușească.

Cu gesturi lente bine cunoscute, își amara hidroavionul la locul lui obișnuit. Când se ridică, îl văzu pe bătrânul funcționar de la recepție alergând spre el.

– Unde naiba ai fost, Mark? Poți să te lauzi că ne-ai tras o spaimă grozavă!

Mark se încruntă, nedumerit.

– Cum adică? De ce a plecat toată lumea?

– S-a semnalat un accident de avion. Un avion galben! Puțin mai la nord de Câmpia Elanilor. Au plecat cu toții în căutarea pilotului. Am crezut că ești tu! exclamă bătrânul cu sufletul la gură.

Mark nu mai zăbovi nici o clipă. Așadar, un pilot era în dificultate? Datoria îi cerea să pornească imediat în ajutorul lui.

*

Curând, Mark localizează avionul albastru cu alb al lui Peter și-l chemă prin radio.

– Nimic nou, Peter? Întrebă el.

– Mark!

Peter fu cât pe-acți să se sufocă de surprindere, de ușurare.

- Unde ești?
- La câteva sute de metri în spatele tău.
- Unde ai dispărut?
- Mi-am acordat câteva ore de odihnă.

La ce bun să mai dea și alte amănunte? Noaptea asta fusese cea mai îngrozitoare din viața lui.

– Nu mi-aș fi imaginat nici pe departe că vă faceți atâtea griji pentru mine, declară el pe un ton de scuză. A fost localizat aparatul accidentat?

– Nu încă. Dar o să ne continuăm căutările mai spre est. Poate că a planat înainte să cadă.

Căutările continuă până când Mark, primul, zări o aripă galbenă. Își luă binoclul și scrută împrejurimile. Câteva clipe mai târziu, îl reperă și pe pilot.

Acesta, aparent teafăr, își agita brațele făcând semne când văzu aparatul rotindu-se deasupra lui...

Mark îi anunță prin radio și pe ceilalți piloți, lăsându-i pe aceștia să meargă în ajutorul accidentatului, și el se întoarse la bază făcând un ocol pe deasupra cabanei Sandrei... Puterea obișnuinței!

Când își dădu seama ce făcea, zâmbi amar. O clipă, fu ispitit să se întoarcă, dar își impuse să continue drumul. Dacă la cabană nu mai era nimeni, va ști cel puțin cum stau lucrurile!

Peter era înaintea lui la o distanță apreciabilă. Deodată, îi auzi vocea în cască:

– Cred că pe aici este zi de spălat rufe!

Mark înțelese repede sensul cuvintelor lui. Simți un nod în gât când zări pontonul din fața cabanei Sandrei...

Aproape peste tot fluturau drapele. De toate culorile curcubeului...

Mark își scoase ochelarii de soare, întrebându-se dacă nu cumva visează.

Mai exista oare un pic de speranță?

Îi veni în minte cuvintele Sandrei:

– Dacă voi avea nevoie de tine, voi înălța drapele!

În vârful catargului flutura halatul de mătase roșie.

– Mă duc să văd ce se întâmplă, îi zise el lui Peter.

Își scoase casca și începu să coboare spre lac. Nu apucase încă să așeze aparatul pe suprafața apei, că Sandra se și repezise pe ponton agitând frenetic brațele.

Mark ameriză mult mai puțin blând ca de obicei. Era mult prea grăbit ca să mai migălească amerizarea...

Câteva clipe mai târziu, sări afară din aparat. Sandra se aruncă în brațele lui, râzând și plângând în același timp.

El o îmbrățișă și o strânse la piept gata s-o sufocă.

– Iubitul meu cowboy! exclamă fata aruncându-și brațele pe după gâtul lui.

Închise ochii, fericită. Aici era locul ei... În brațele lui Mark. Pentru totdeauna!

Se sărutară nebunește, apoi Mark o contemplă cu o privire înflăcărată.

– Credeam că Sally s-a întors definitiv la ea acasă, zise el cu o voce răgușită.

– Da, Sally s-a întors la ea acasă. Dar eu rămân! Ochii i se umplură de lacrimi.

– Dacă mă mai vrei, firește... Sally și Nick n-au existat niciodată. Nu mai suntem pe lume decât noi!

El îi zâmbi.

– Cu fripturi la ora zece dimineța și mic dejun la miezul nopții?

Ochii lui cenușii erau din nou plini de lumină.

– Crezi că vei putea să te adaptezi acestui regim? întrebă ea, un pic neliniștită fără voia ei.

El o îmbrățișă cu pasiune.

– Sunt gata să mă adaptez la orice. Din moment ce tu ești cu mine. N-o să ne mai despărțim niciodată!

– Niciodată! îl asigură ea dintr-o răsufare.

Sfârșit